

BERÄTTELSEBOSSARNAS ANTOLOGI

2023-2024

Nivå B (åk 7-9)

Lärare: Lotta Sanhaie

SYDKUSTENS

ORDKONSTSKOLA

Doe* av Eliza Hastings s. 3
Pånyttfödelsen av Jessi Jaatinen s. 29
Dikter av Asla Lindqvist s. 34
Kursk* av Aron Nordman s. 38
Sommaren 2011* av Natalie Nylund s. 54
Text* av anonym ordkonstnär s. 75
Stranden av Matilda Wallenius s. 91

Läs och njut!

*) Fortsättning publiceras hösten 2024.

Doe av Eliza Hastings

Kapitel 1

Doe sprang fram över skolgården. Barn i alla åldrar gick härs och tvärs. Doe märkte att hon var lite längre än nästan alla som verkade vara i hennes ålder. Så hade det nästan alltid varit, men med varje ny årskurs förväntade hon sig att hitta någon i sin årskurs som var längre än hon, men än så länge hade hon inte lyckats.

Det fanns barn i alla former och storlekar här. En hund i skoluniform sprang in i skolbyggnaden med en bok i sin flåsande mun. Hans ryggsäck dunsade mot ryggen. En flicka med genomskinliga armar och ben försökte fånga en flygande grudbyboll, men den flög rakt genom hennes händer och träffade henne i ansiktet. Ögat på bollen lyckades som tur var stängas före träffen, så ingen blev skadad. Bollen studsade bort från hennes ansikte, men när flickan försökte fånga den passerade den genom hennes händer igen. En pojke cirklade i himlen på en hippogriff och letade efter en plats att landa. Någon med minst fem ögon totalt (i både ansiktet och på händerna) skuttade fram. Does leende syntes som en ljusgrå teckning av en mun på den mörkgråa masken hon bar på ansiktet innan hon sprang genom de mäktiga skoldörrarna.

Det kryllade av elever inomhus också. Doe befann sig på första våningen av en otroligt stor skola. Hennes spetsiga öra ryckte till i spänning. Hon sprang framåt och stannade i en cirkel av ljus på golvet. När hon tittade upp såg hon sju våningar med hål i och staket runt hålet. Allra högst upp fanns ett fönster. Det var fönstret ljuset kom ifrån. Pojken på hippogriffen flög ovanför.

Plötsligt kom Doe ihåg att hon måste gå till rektorns kontor och välja vad hon ville lära sig och få sin uniform och sitt schema. Än så länge var uniformen hon hade fått grå och vit. Den hade långa vita ärmar och en luva som knäpptes runt halsen med en liten guldaktig knapp.

Hon behövde fråga flera gånger, men till slut kom hon fram. Hon steg in i kontoret och såg sig omkring. Till vänster fanns stora fönster där man kunde se skolgården. På högra väggen fanns bilder och porträtt på alla rektorer skolan hade haft. Längst till vänster fanns en tavla på den nuvarande rektorn. Under tavlan fanns en gyllene metallplatta där det stod "Hieronymus Bump". Bakom skrivbordet fanns en bokhylla fylld med böcker. Det ryckte i den unga häxans öra igen. Ovanför bokhyllan fanns en girland med flaggor av alla olika magier man kunde välja att lära sig: abomination, konstruktion, orakel, bard, läkning, växt, djurhållning, illusion och elixir. Varje kurs hade en egen färg som representerade den.

“Välkommen!”

Doe ryckte till. En man satt bakom skrivbordet. Oj just det, rektor Bump. Visst hade hon *sett* honom, men hon hade inte *märkt* honom. Rektorn såg ut att vara ungefär i 70- eller 80-årsåldern, med rynkor i ansiktet och snälla ögon. Hans hår syntes inte mycket, eftersom han använde sin palisman som håraccessoar. Den tycktes ha nästan allt hans hår och lite av hans huvud i munnen.

“Vad heter du?” log rektorn.

Doe rättade till sig och fixade till sin gröna kurirväska.

“Doe Ranger”, svarade hon.

Rektorn log bredare.

“En mask med en mun som rör sig när du pratar har jag aldrig sett förut. Har du gjort den själv?”

Munnen på Does mask byttes till en som liknade en vågrät trea.

“Nå, mina föräldrar har hjälpt mig. De gjorde illusionssmycken som gör att det ser ut så här. Det är egentligen en vanlig mask.”

Hon insåg plötsligt att hon hade två olika sorts smycken på sig. Ett YinYang-halsband av vanlig sten, och kattörhängena som hade illusionsegenskaper. Hon vred lite på huvudet, flyttade bort några strån av sin korta, ockrafärgade hår och pekade på ett av örhängena.

“Ah, jag förstår”, sa rektor lugnt, “men nu har vi spårat ur lite. Har du tänkt ut vilka kurser du vill ta?”

Doe hade tänkt på det, men det var alltid sådana här val som hon stressade över. Hon ville inte välja alla kurser, fast hon kunde. Men det var så svårt att välja.

“Du kan byta, men bara inom de första tre veckorna av ett nytt skolår”, försäkrade rektor Bump.

“Okej...”

Doe tänkte på det lite längre. Hon tittade på flaggorna på bakre väggen i tur, och till slut hade hon valt.

“Djurhållning, illusion och växt, tror jag.”

“Bra val. Var snäll och ta några steg bakåt, så du står ungefär i mitten av rummet, tack.”

Rektorn talade i sin vanliga lugna ton. Doe satte ner sin väska och lutade den mot en vägg innan hon gjorde som han sa.

“Så här?”

“Det går bra, tack.”

Han knäppte med fingrarna, och Does uniform byttes så att hon hade orangea byxor, turkosgröna ärmar och bredare ljusblåa ärmar ovanpå de turkosgröna. De ljusblåa var hälften

så långa som de gröna. Färgerna representerade kurserna. Orange var djurhållning, blå var illusion och grönt var växt. Doe tittade på sina nya kläder en stund, sedan plockade hon upp sin väska och tackade Bump entusiastiskt innan hon rusade ut ur rummet.

Hon öppnade dörren ut till hallen och slog nästan till en blondhårig flicka med elixirkursfärg på uniformen som hade stått på andra sidan. Flickan stirrade på Doe med en så elak blick att Doe nästan trodde att hon skulle skjuta laser ur sina ögon. Flickan knuffade sig förbi Doe och gick in i kontoret. På vägen in kunde Doe höra hur hon viskade:

“Se upp nästa gång”.

Doe såg hur flickan gick fram mot rektorns skrivbord. Till slut ryckte Doe på axlarna och gick ut i hallen. Precis innan hon kunde stänga dörren efter sig hörde hon:

“Vänta en stund!”

Rösten kom från kontoret. Hon pausade, förvirrad, innan hon öppnade dörren. Hon lutade sidlänges in i rummet. Flickan med blont hår stod med armarna i kors framför skrivbordet och iakttog henne med sina isblåa ögon. Bump satt och log fortfarande.

“Du glömde ditt schema”, sa Bump och höll fram en liten blå bok med inget på framsidan.

Doe gick fram och tog den, hela tiden undvek hon ögonkontakt med flickan som nu var precis bredvid henne och blängde. Bump gestikulerade mot flickan.

“Det här är Harriet.” Harriets blick hårdnade. “Hon ska visa dig runt skolan innan första lektionen börjar.”

Doe Lyfte en hand, tvekade, och vinkade till sist mot Harriet. Harriet rullade på ögonen och gick förbi Doe. Doe stod kvar. Harriet öppnade dörren och blickade tillbaka mot Doe.

“Kommer du då?” frågade hon.

Doe gick snabbt fram till henne och följde henne ut genom dörren och in i hallen. Harriet stängde hårt dörren bakom dem.

“Okej.”

Hon nöp sig själv i bryggan av näsan.

“Jag vill verkligen inte göra det här, och jag har ställen att vara, okej?”

Doe såg på henne, förvirrat. Harriet suckade, ställde sig rakt och tog av sig sin ryggsäck. Hon letade inte länge, hon hittade en stor pappersbit som hade blivit vikt på mitten två gånger. Hon räckte fram det till Doe. Doe tog den med två händer och började veckla ut den. Den hade till sist blivit fyra gånger så stor.

“Det där är en karta över hela skolan. Alla våningar, alla rum. Uppfattat?” berättade Harriet.

“Mm”, mumlade Doe, fortfarande förvirrad.

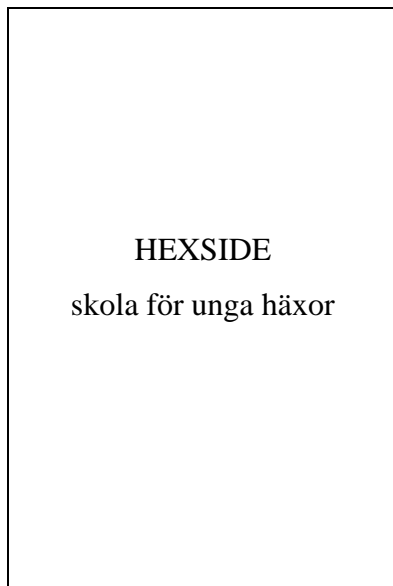
“Bra!” utbrast Harriet.

Hon vände på klacken och gick därifrån. Ljudet från hennes skor som träffade marken tycktes stå ut från resten av stegen, fast Doe inte ens tittade på henne längre.

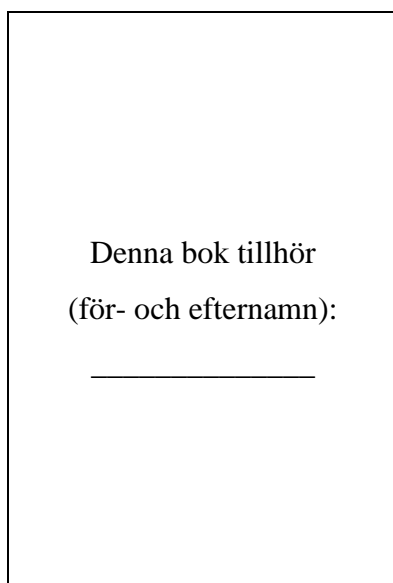
Doe iakttog kartan.

“Oj”, viskade hon.

Det fanns *väldigt* mycket text och sex olika våningar. Det skulle ta ganska länge att hitta vilket klassrum hon skulle till. Hon letade runt i väskan efter sitt schema. Efter en stund lyckades hon fiska upp den lilla blåa schemaboken. Hon öppnade den på första sidan.

Hmm, okej..., tänkte Doe. Så mycket om skolan visste hon ju redan. Hon vände bladet. Nästa uppslag var bara två tomma sidor. Hon vände igen. Den här gången var bara en sida tom. På den andra stod det:

Doe klottrade in sitt namn och bläddrade igen. En tabell av veckan spred sig ut över uppslaget. Doe tittade på första lektionen på måndag. *Växt, rum 314, 9:35* stod det. Doe suckade när hon sedan insåg att hon måste kolla klockan. Hon stoppade ner boken i väskan och kallade fram sin skriftrulle. **9:36** stod det. *Oj då.*

Hon började leta så snabbt som möjligt på kartan för att hitta rätt våning och rätt rum. Efter mer letande än hon hade velat erkänna insåg hon att hon hade glömt numret på rummet hon letade efter. Hon blev tvungen att leta fram den lilla blåa boken igen, bara för att tappa den, plocka upp den igen, öppna den upp och ner och på fel sida eftersom det inte fanns någon titel någonstans på boken, och sedan tappa den igen när hon försökte stoppa tillbaka den i väskan när hon sprang mot vad hon *hoppades* var rätt håll, mot klassrummet.

Kapitel 2

Doe stapplade flåsande in i rum 314. Rummet liknade ett orangeri, och doftade på ett nästan välkomnande sätt av jord och blöta växter. Elever satt två och två vid bord av gammalt trä. Hon lyfte handen till hälsning åt mannen som satt bakom katedern innan hon lät den falla ner igen.

“Hej där!” sa mannen glatt. “Vad heter du?”

Doe lyckades räta på sig.

“Doe”, svarade hon.

Läraren plockade fram en lista och drog fingret ner längs den medan han letade efter hennes namn.

“Doe, Doe, Doe...”, mumlade han medans han letade. “Ah! där var du ju. Du kan gå sätta dig där bredvid Jupiter.”

Han pekade framåt och satte genast ner handen igen innan Doe hann se vem han pekade på. Men som tur vinkade en av eleverna snällt mot henne från ett av borden. Han hade den mörkblåa orakelfärgen på ärmarna och en krukväxt i handen. Doe satt sig ner bredvid honom. Hans hår var lockigt och beige, men så ljust att det nästan var vitt. Han hade lika ljusa – fast blåaktiga – ögon. Doe log mot honom. Hans ögon lystes upp när han såg hur munnen på hennes mask rörde sig. Doe skrattade lätt innan hon vände sin uppmärksamhet till lektionen. Medan läraren pratade talade han samtidigt teckenspråk. Någon i klassen var tydligen döv, eller så ville läraren bara använda teckenspråk för säkerhets skull ifall någon var det. Han förklarade vad som skulle hända under resten av skolåret, vad de skulle lära sig, hur de skulle bete sig, allt sådant. Han förklarade också hur skolåret skulle gå till. De skulle tydligen lära sig att slåss med växtkrafter! Det lät roligt, men Doe såg inte särskilt mycket fram emot det. Hon hade alltid varit lite svag

när det kom till magi. Hon såg i periferin att Jupiter räckte upp handen. Läraren nickade mot honom. Sen var det tyst.

Doe såg att Jupiter rörde på sig, men han talade inte. Läraren nickade instämmande. Plötsligt började läraren prata - och teckna - igen.

“Nu har Jupiter frågat hur vi kommer att se till att ingen blir skadad när man ska lära sig slåss. Svaret på det är att vi inte ska slåss mot andra *elever*, utan två elever lägger sina växter inom ett område och slåss med *bara* växterna. Inga häxor inblandade.”

Doe hörde några lättade suckar vid den sista meningen. Ingen skulle alltså bli skadad. Men hon var ännu lite förvirrad över att Jupiter inte hade sagt något efter att han räckte upp handen, men läraren förstod ändå. Var det *han* som var döv?

När det äntligen var dags för lunch hade Doe redan plockat upp en massa böcker och anteckningsblock från olika lektioner, samt några faktaböcker om stjärngudarna från biblioteket. De var hennes nuvarande specialintresse, och det hade de varit sedan hon var sju. Hon hade alltså spenderat hälften av sitt liv med stjärngudarna som intresse.

Det serverades sallad och lindormsfilé. Längst bak serverades saberpudding. Doe tog lite av allt och en kartong äppelblod. Hon gick genom det fullsatta rummet. Hon fick syn på Jupiter som vinkade mot henne igen. Han satt med en flicka vid ett bord bredvid ett fönster. Doe gick ivrigt och tacksamt fram till dem och slog ner sig bredvid flickan, som satt mittemot Jupiter. Flickan hade en ylletröja och en lång halsduk som verkade vara där bara för estetiken. Hennes hud butterscotch-färgad och ögonen var honungsfärgade.

“Hej! jag heter Layela. Du känner säkert redan Jupiter, han ville att vi skulle vänta på dig!” sa flickan medan hon tecknade mot Jupiter.

Tydligen var han döv. Jupiter log varmt. Doe log tillbaka, fast hon var lite osäker. Hon var inte så bra på teckenspråk. Layela tecknade:

“Hur har det gått i skolan för er hittills?”

Som tur pratade hon samtidigt. Doe försökte svara att det var okej, men lite förvirrande. När hon inte kunde teckna det beslöt hon sig för att visa tummen åt sidan. Konversationen fortsatte så ganska länge, och Layela berättade om en läxklubb som hon och Jupiter höll på måndagar och fredagar efter skolan. Plötsligt stannade Jupiter upp. Han började hastigt teckna någonting som Doe inte förstod. Plötsligt tycktes Layela få syn på något. Hon såg ängslig ut.

“Vad är det?” viskade Doe.

Det kändes rätt att visa just då. Hon vände sig om och kollade bakom sig, men inget såg konstigt ut. Layela tog fram en penna och skrev ner någonting på en servett. Hennes ansikte

rynkades upp i frustration när pennan rev små hål i pappret; men till slut gav hon servetten till Doe.

Det är Reynos. Han är den värsta!! Tror att han äger alla.

Titta inte bakom dig!

Doe gjorde som det stod och väntade. En kall vind svepte förbi just bakom hennes rygg och fick henne att rysa till, så gjorde hon alltid när någon hon inte kände stod för nära henne. Men hon väntade tills Jupiter började teckna igen.

“Han lämnar dig ifred bara du inte står ut”, översatte Layela. “Och om du har tur som vi. Det värsta vi har fått från honom är några fula blickar”, tillade hon medan hon samtidigt tecknade vad hon sa åt Jupiter.

Efter skolan bytte de tre vännerna telefonnummer och gick hem.

Doe satt i sitt rum och sökte upp kurser i teckenspråk online. Det var svårt att hitta en bra som var gratis, men hon lärde sig några enstaka ord och fraser: *rosa, två fåglar, ät skit, får jag*-. Hon skulle nog aldrig använda någon av de där, speciellt inte mot Jupiter eller Layela. Så hon la ner telefonen och klättrade nerför stegen till sin säng. Hon tittade in på området under sängen. Det var fullt av kuddar, filtar, gamla matförpackningar och böcker. Fantasyböcker. Hon hade lust att läsa en, men hon ville helst se om hon råkade ha en bok om teckenspråk. Hon blickade upp på en av de två stora bokhyllorna som tog upp över hälften av varsin vägg i rummet. Böckerna hon läste ofta var närmare hennes huvud- och handnivå. *Hur fick jag ens så många böcker?*

Hon skannade väggen efter stegen hon använde för att komma till de högre böckerna. Hennes förälder hade insisterat att hon fick en sådan där stege som rullade på hjul, inte för att det var praktiskt, utan för att det - enligt honom - minskade risken att hon föll. Därför fick varje bokhylla en egen stege. Doe klättrade uppför stegen och flyttade den långsamt längs bokhyllan medan hon letade efter rätt bok. Hon hade ordnat dem noggrant, enligt färg, storlek och första bokstaven i titeln (om inte det var en serie, såklart). Hon klättrade några steg upp och flyttade stegen tillbaka till första väggen och skannade varje bok igen. Fortfarande inget. Hon visste inte hur länge det tog henne att leta, men det tog ännu längre att leta i den andra hyllan, eftersom hon helt enkelt inte litade på att hon letade tillräckligt noggrant. Kanske hon bara missade det. Det ledde till att hon gick tillbaka och letade på den första hyllan igen, ännu noggrannare. Men ändå ingenting. Hon bestämde sig för att i stället gå ut till köket och hämta mat.

Hennes pappa stod i köket. Han stod och lagade mat medan hennes förälder satt på diskbänken och läste nyheterna för honom. Köket doftade av svamp och honung. Pappas kastanjebruna hår var uppknutet i en liten hästsvans, eftersom håret var lite för kort för att kunna knytas upp ordentligt, men för långt för att med håret i ansiktet kunna koncentrera sig på något, matlagning till exempel. Hennes förälder hade kort svart hår och en svart korsett över en mörkröd långärmad tröja.

"Nämen hej, Doe!" sa hennes förälder ivrigt när hen fick syn på henne.

"Hej!" svarade Doe tillbaka.

Hon plockade upp sin väska och kallade till sig Aurora, sin fladdermus-palisman. Hennes pappa slutade röra om i maten och lyfte upp stekpannan från värmen.

"Vart ska du? Det är ganska sent" undrade han med ett leende.

Doe satte på sig sin blåaktiga mask, som genast började imitera hennes mun.

"Jag ska till biblioteket, bara. De har öppet någon timme till."

"Biblioteket?" skrattade hennes förälder medan Doe krånglade med sin luvtröja. "Har du inte nog med böcker redan?"

"Nix!" skämtade Doe.

"Du har nog lånat varje bok om stjärngudarna redan för länge sedan", skrattade hennes pappa.

Doe lade handen på dörrhandtaget.

"Den här gången tänker jag låna en bok om teckenspråk. Jag har en kompis i skolan som är döv."

"En kompis redan?" undrade hennes pappa. "Du får vänner mycket snabbare än jag när jag var i din ålder. Det kanske var därför jag valde att stanna här."

"Jag trodde att du stannade här för att stanna kvar med Ace", sa Doe.

Hennes pappa skrattade.

"Jo, det var nog också det till slut."

Doe sa hejdå till sina föräldrar och försvann ut genom dörren.

När hon kom fram till biblioteket med Aurora på axeln var det nästan helt tomt inuti. Det var inte ofta som det var så, men lugnet i byggnaden, lukten av gammalt trä och de dämpade ljusen var en av de bästa sakerna Doe visste.

En lång sträcka av böcker dansade genom luften medan de organiserade sig till sina rätta hyllor. Doe sökte bland olika hyllor efter en kategori som kanske hade rätt bok.

språk och kommunikation

Där var det! Doe letade på hyllorna. Böckerna var ordnade först i alfabetisk ordning, sedan i ordning av relevans. De böcker som blev utlånade oftast var lättare att se och hitta. A...B...C...D...E... Doe drog fingertopparna längs böckernas ryggar, och flyttade sedan handen ner till självaste hyllan och lät fingrarna glida längs träet. F...G...H...I...J... Hennes fingertoppar blev dammiga. Hon torkade av dem på byxorna medan hon gick. K...L...M...N...O... Hon tittade upp i taket. Böckerna som dansade i led blockerade ljuset från lampan när de passerade den. P...Q...R...S...T! T för teckenspråk.

Hon skannade hyllan från topp till botten, fast hon måste stå på tå för att kunna se böckerna längst upp på hyllan, och huka ner sig för att se böckerna längst ner. På en av de lägre hyllorna fanns böcker om teckenspråk.

“Konstigt att de var så långt ner”, mumlade Doe för sig själv.

Hon tog ut boken och bläddrade i den där hon satt på huk på golvet.

Plötsligt tyckte hon att hon hörde något, men när hon sedan tänkte på det kunde hon inte veta om hon på riktigt hade gjort det. Hon kunde inte ens beskriva ljudet, om det ens hade varit något. Doe kände sig inte säker längre. Hon slog ihop boken och reste sig vingligt upp innan hon gick så snabbt hon kunde till receptionen. Vid receptionen fanns ingen vid disken. Doe gick fram till den. Ett stort öga fanns på disken. Doe snuddade vid den trålika ytan, och ögat öppnades med ett ryck, innan det gav henne en någorlunda irriterad blick. Doe fiskade sitt bibliotekskort ur fickan och visade det – och boken hon ville låna – för ögat, som stirrade på den en stund innan det blickade tillbaka mot Doe och stängde ögonlocket. Doe stoppade boken i sin väska och gick ut till hallen och ut genom bibliotekets dörrar.

Det var mörkt ute. Doe skulle helst flyga hem med Aurora, men när Aurora var i stavform kunde hon inte röra sig, förutom vingarna, och då kändes det liksom inte som att hon på riktigt var *där*. Doe valde att bara gå med Aurora i vanlig form. Hon började gå mot vänster, mot sitt hus. Precis när hon vände första hörnet hörde hon ljudet igen. Den här gången var hon mera säker på att hon hört det. Hon flyttade Aurora från axeln ner till händerna.

“Okej”, viskade hon, “vi borde nog skynda oss.”

Aurora kvittrade till.

“Nej, jag är för gammal för att vara rädd för sånt här! Du behöver inte bära mig hem den här gången”, svarade Doe.

Aurora kvittrade till igen.

“Ja, jag är säker.”

Och med det började de gå igen. Nästan halvvägs hem hade Doe och Aurora lugnat ner sig en smula, och de pratade av och an medan de gick.

Ljudet hördes igen, och Doe gick snabbare, men försökte ändå av någon anledning att inte låtsas om det, trots Auroras insisterande kvitter.

Doe skyndade framåt, förbi flera blinkade lyktväxter, förbi små demoner som letade i soptunnorna, förbi hus med lysande fönster, förbi en bred bakgata. Där var ljudet igen; och det var *så* mycket närmare. Aurora gnydde till. Doe sprang. Det gick en rysning genom Does kropp, som om någonting var bakom henne. Som om någonting andades på hennes rygg. Aurora bekräftade hennes misstankar genom att titta vettskrämd bakåt och byta till sin stavform. Doe hoppade på och flög så fort hon kunde, men den kalla ilningen som for genom henne en gång till tycktes säga att framåt inte räckte för att komma undan. Hon måste åka uppåt också. Hon lutade Aurora diagonalt uppåt och flög så snabbt hon kunde. En svart tentakel-liknande sak sträckte sig efter henne, snabbare än hon kunde flyga. Den missade hennes högra sko med bara någon millimeter och slog i stället till sidan av någons hus med en smäll.

Doe försökte åka snabbare, men det gick bara inte att flyga mycket snabbare än hon redan gjorde. En äldre man stack ut huvudet genom fönstret och fick syn på Doe just när hon flög över hans hus och ur hans syn. Han skakade näven och ropade åt henne. Doe hörde hur ropen blev till skrik av fasa när han såg vad det var som hade varit bakom henne. Hon huttrade till och samlade mod för att titta bakom sig för att se vad monstret som följde efter henne var. Bakom husen som hon hade flugit över reste sig en enorm varelse som tycktes vara gjord av en sorts grön slem, men inte slem som ständigt droppade från sin kropp, utan slem som höll sig i relativt fast form tills det sträckte sig efter något.

En kvinna från en annan byggnad öppnade sitt fönster och tittade ut för att se vad som stod på. Monstret röt och insidan av dess mun och ögon lyste ljusblå. En tentakel formade sig ur dess rygg och susade genom luften innan den träffade kvinnan i pannan. Hennes ögon lyste i samma ljusblåa färg. Doe knep ihop ögonen och flög vidare. När hon kände igen sitt hus åkte hon rakt ner. Hon märkte att det var lite snabbare än att åka i spiral eller diagonal, fast det var lite mindre säkert. Hennes fötter träffade marken med en dämpad duns. Aurora bytte form och flög mot Doe för att vila på hennes axel medan Doe försökte använda magi för att öppna dörren. Det var många trollformler hon var dålig på. Den hon använde för att komma in i sitt eget hus var en av dem; speciellt nu när hennes föräldrar hade bytt ut låset efter en viss situation som hade att göra med en randig soppanda. Doe gav upp med magin och fumlade i fickan efter sina nycklar i stället. Hennes öra ryckte vid varje ljud som hördes; till och med hur nycklarna klingade mot varandra när hon drog dem ur fickan, det metalliska ljudet när nyckeln trycktes in

i låset och vreds om, klicket när dörren öppnades. Hon steg hastigt in och stängde dörren. När hon vände sig om var hennes föräldrar inte där, men en stekpanna med svamp i honungssås stod och sjöd på spisen bredvid en kastrull med pasta. Det doftade sött. En lapp fanns klistrad på väggen bakom.

Hej, älskling! Vi har redan ätit, men ta mat till dig själv och hitta oss i vardagsrummet eller sovrummet! - mapi

“Mapi” var ett namn som Does förälder hade kommit på åt sig själv som en könsneutral version av mamma eller pappa. Doe använde det mer när hon var yngre, men nu kallade hon henom ibland för Ace - hens namn - och ibland för mapi.

Såklart ville Doe äta middag, det var länge sedan hon ätit. Dessutom var det här en av hennes favoriträtter. Men just då kände hon sig inte alls säker. Hon stängde alla gardinerna i köket och slevade upp pasta och sås i en djup tallrik och satt på köksbänken i hörnet för att äta. På så sätt kunde det inte finnas någonting bakom henne. Hon satt med benen i kors och åt med Aurora vid sin sida. Honungen brände hennes tunga och lämnade en härligt tinglande känsla efter sig. När hon hade ätit klart satte hon besticken i den djupa tallriken och tallriken i diskhon medan hon hela tiden försökte ha så lite öppet utrymme bakom sig som möjligt.

Kapitel 3

“Hm, vänta, kan du upprepa?”

“Haaar du gjort läääääxan?”

Vid det här laget artikulerade flickan bredvid Doe vad hon sa så dramatiskt att det nästan såg ut som om hon talade i slowmotion. Så många gånger hade hon behövt upprepa sig. Doe gnuggade sig i ögonen och förde sedan handen genom sitt hår.

“Hade vi läxa?” undrade hon.

“Jo!” svarade flickan. “Man skulle typ, hitta en weablis och se hur den reagerar mot det kokande havet!”

“Man skulle kasta en weablis i havet?”

“Nej, inte kasta! Bara typ, utsätta den för det.”

“...hota med att kasta den i havet?”

“...typ. Och sen skulle man anteckna vad som hände.”

“Eh, nä det har jag nog inte gjort. Jag var upptagen med att... göra någonting. Kunde inte sova så bra.”

Det här var nog inget läge att info-dumpa någon random klasskamrat. Det brukade folk inte tycka om; det hade hon lärt sig på det svåra sättet.

“Ameh... Vad ska vi göra nu?” mumlade flickan, inte helt uppgivet.

Doe ryckte på axlarna. Hon tänkte fortfarande på det där monstret hon hade sett kvällen innan. Det såg ju ut som grometheus, nu när hon tänkte tillbaka, men grometheus var inte grönaktig. Och det lyste lila från insidan, inte ljusblått.

Vid lunch slog Doe ner sig bredvid Layela och Jupiter.

“Du ser trött ut”, tecknade Jupiter.

“Jo...”, suckade Doe medan hon försökte komma på hur hon skulle förklara vad som hade hänt. Till slut hade hon råkat förklara allt från när hon lämnade huset för att gå till biblioteket till när hon kom hem i extrem detalj. Och de lyssnade.

“Men det kunde ju inte vara grometheus, eller hur? Den kommer bara ut en gång om året. Och färgerna var ju helt fel!” spekulerade Layela.

“Exakt!” utbrast Doe.”

Jupiter började teckna igen.

“Jag har läst en bok där någon blir besatt av antagonisten och får lysande blåa ögon och gröna ränder på huden”, översatte Layela. “Men det är väl bara en bok?” undrade hon sedan.

Jupiter tecknade någonting igen. Den här gången glömde Layela att översätta.

“Luz Nocedas självbiografi?”

“Jo just det! Hennes brors onda skapare tvingade honom att döda sin palisman.”

Hon blev tystare ju längre hon pratade, och ju längre hon behövde tänka på att döda sin palisman. Hon klappade Aurora, som sov i framfickan på hennes luvtröja.

“Men det kan väl inte vara han? Skaparen alltså?” undrade Layela.

“Var det inte han som var kejsare över landet just innan vi föddes för, typ, femton år sen? Luz dödade honom väl? Han smälte i det kokande regnet och hon stampade ihjäl honom tillsammans med några hon kände, eller hur?”

“Hennes fru jobbar i biblioteket”, tecknade Jupiter. “Vi kan berätta allt för henne sen.”

Doe suckade djupt när hon kom på att hon måste överleva resten av skoldagen ännu innan de kunde gå och fråga, och under tiden höll grom - eller vad det nu var - till någonstans på den stora ön.

Kvinnan satte en sagobok tillbaka i en hylla i barnens läshörna. Hennes ljust lila hår satt i tofs och avslöjade de kastanjebruna rötterna.

“Fröken Blight!” utropade Doe när hon, Layela och Jupiter gick in i rummet.

“Hej! Vad är det?” undrade Blight

“Nå, hon såg en... nånting i staden igår och det såg ut som grom, men den var mörkgrön och lyste blå inifrån. Det påminde om hur kejsare Belos besatte din frus bror Hunter”, förklarade Layela.

Blight vände sig till Doe.

“På riktigt? När såg du den?” undrade hon.

Doe förklarade så gott hon kunde, men försökte hålla det kort. Blight lyssnade uppmärksamt, och när Doe hade berättat klart lade Blight ena pekfingret mot läpparna och tänkte en stund.

“Det här borde jag nog berätta för Luz och de andra. Har ni tid att komma med?”

“Såklart!” svarade Doe upphetsat.

Otroligt! De skulle få träffa gruppen hjältar som bokstavligt talat räddat världen! Layela översatte fröken Blights fråga åt Jupiter. Jupiters ögon glittrade och han log brett. Blight, som hade sett att Layela tecknade, började också teckna så gott hon kunde när hon frågade:

“Har ni palismaner ännu?”

Doe tecknade upphetsat tillbaka:

”Jag har!”

Men det gjorde inte Jupiter och Layela, så Mrs. Blight tog dem till hennes zeppelinare i stället.

Doe blickade ut över ön. Den kalla vinden blåste genom hennes hår och gjorde det ännu mer rufsigt.

“Man kan verkligen se staden härifrån!” hojtade hon.

Jupiter gick fram och stod vid hennes sida.

“Ja!” tecknade han tillbaka. “Jag tror inte att jag någonting har sett det från så här högt uppe!”

Plötsligt tycktes Layela bara uppenbara sig bredvid Jupiter.

“Jag vill se!” utbrast hon.

Hennes halsduk fladdrade i vinden. Doe pekade på skallen på titanen som staden hade byggts på.

“Där har jag varit någon gång när jag var yngre, kanske två år? Det ser så vackert ut! Jag har alltid velat åka dit igen, men vi har aldrig tid.”

“Jag har också åkt dit! Fast jag tror att jag var elva då. Det är jättefint!”

Jupiter tecknade bara åt Layela, och hon ropade översättningen mot Doe.

“Jag med! Jag var tio”, sa Layela.

“Vi borde åka dit tillsammans någon gång!” föreslog Jupiter.

“Såklart!” utbrast Doe.

“Vi landar!” ropade Mrs Blight från ratten.

“Var försiktiga, och hoppa inte ut för tidigt!”

Det var svårt för ungdomarna att stanna i zeppelinaren ända tills den landade, så ivriga var de. Jupiter öppnade dörren med en smäll och barnen hoppade ut. Mrs. Blight skrattade lätt bakom dem medan hon steg ut och stängde dörren. Hon tog ut en tamagotchi ur sin ficka och började trycka på några knappar på den. Barnen tog in atmosfären. De befann sig på en ödslig strand. Några tiotals meter bort fanns ett litet nedgången hus. Det var inte exakt var man skulle förvänta sig att träffa häxorna - och människan - som räddat världen.

En kvinna med kolafärgad hud och kort, lockigt mörkbrunt hår steg ut ur byggnaden. Hennes öron var runda. Hennes ögon skimrade till när hon såg barnen och Mrs. Blight. Det var Luz Noceda.

“Amity!” utropade hon.

Hon sprang fram och kramade om sin fru. Barnen såg lite förvånade ut.

“Visste hon inte att du skulle komma hit?” undrade Layela.

“Jag visste! Kom in! Berätta allt”, svarade Luz medan hon föste barnen fram till huset.

Layela var fortfarande förvirrad.

“Men varför blev du så upphetsad om du visste -”

Hon tycktes sedan plötsligt bestämma att det inte var så viktigt och avbröt sig själv.

Insidan av huset var smutsig, med prylar överallt. Mänskliga prylar, hade den äldre damen som ägde huset förklarat innan hon gick upp till sitt rum. Det doftade för många olika saker, tyckte Doe. Hon höll för näsan med sin tröjärm.

Doe, Jupiter och Layela satt på soffan bredvid Luz och Amity, resten av de vuxna satt på golvet så att de alla tillsammans formade en ring. I handen höll Doe en liten pryl som Luz hade förklarat var en *‘fidget spinner’*. Hon tittade på gruppen av hjältar framför henne. Gus Porter, den yngsta i gruppen och den kraftigaste illusionisten på ön, hade mörkt hud och dreadlocks, gråa ögon och en brun skjorta med en gul cardigan över. I örat hade han ett illusions-coven baserat örhänge. Hunter, före detta “den gyllene vakten”, hade blont hår och stora ärr överallt på kroppen. Willow Park, som hade den kraftigaste växtmagin på ön, hade kort mörkblått hår med en ljusgrön remsa i och ett lövdiadem.

“Okej”, sa Luz med en plötsligt seriös ton. För seriös, tyckte Doe. “Berätta vad som hände den kvällen.”

En boll av ängslan växte inom Does bröst när alla ögon i rummet föll på henne. Öron fyllde hennes lungor. Det gjorde det omöjligt för henne att tala.

“Hm -”, försökte hon, men det gick bara inte.

Hon harklade sig.

“Ehm...”

E:et hördes knappt. Det lät bara som en viskning eller mummel. Jupiter lutade sig fram för att få hennes uppmärksamhet. “Om det är för svårt kan vi göra det” tecknade han.

Layela, som såg vad han hade tecknat, nickade instämmande. Efter ytterligare några sekunders tystnad nickade Doe till svar. Och Layela förklarade allting.

Kapitel 4

När Layela hade förklarat färdigt var det helt tyst i rummet. Hunter satt och tuggade fundersamt på sina naglar. Det var helt enkelt för spönt och för tyst i rummet enligt Doe. Efter vad som kändes som evigheter bröt Luz äntligen tystnaden.

“Det är ju helt fel årstid för grom, men vad skulle det annars kunna vara? Om ett monster så stort redan fanns här skulle vi alla veta om det vid det här laget.”

“Det skulle kunna vara att den har blivit besatt... och att *han* fortfarande lever...”, föreslog Hunter i en mumlande ton.

De andra blickade på honom och varandra som om de inte riktigt trodde på honom, men ingen protesterade. Ingen utom Luz.

“Belos? Det kan inte stämma, han dog! Vi dödade honom för sexton år sedan!”

“Han är över 600 år gammal. Han har överlevt många värre saker än att vara utsatt för kokande regn och att vara stampad in i marken av tre personer och en baby-jätte”, sa Hunter.

“Doe?” sa Willow plötsligt.

Det skrämde Doe att bli tilltalad sådär; mitt i ingenting.

“Hm?” svarade Doe, kanske lite för högt, eftersom Willow började tala ännu lugnare.

“Kan du visa oss var du såg den?”

Doe visade de andra på en karta var monstret hade varit, och var hon hade sett det sist.

“Vi kanske borde skanna hela staden igen”, föreslog Amity. “Jag kan ta zeppelinaren och kolla över hela staden, ni andra kan flyga lägre ner på era palismaner så att ni får en närmre titt.”

“Bra idé!”

Willow ställde sig upp. De andra gjorde samma sak.

“Vi kan göra det en gång nu och en gång igen närmare tiden då Doe såg den. Och Gus, om du går och knackar på dörrarna i lägenheterna här –”, hon pekade på kartan där Doe sist hade sett monstret, “och frågar dem vad som hände så kan vi kanske få några ledtrådar till.”

Alla vuxna kallade till sig sina palismaner började hastigt bege sig ut ur huset. De verkade nästan ha glömt ungdomarna. Gus, med sin kameleontpalisman i handen, stannade vid dörren och vände sig till ungdomarna.

“Kommer ni med?”

“Gus!” ropade Luz. “De är barn, de behöver inte vara med i det här!”

“Det behöver de visst! Det var de som hittade monstret. De förtjänar att vara där när vi upptäcker nånting... om vi hittar nånting.”

“Vi kan bara meddela dem senare om vi ser nåt. Annars kommer deras föräldrar vara oroliga! Och vad ska vi berätta för dem? Jo, hej, sorry vi kidnappade era barn och tog dem med oss för att leta efter ett monster på rymmen?”

“Om vi inte tar med dem nu blir de för nyfikna och då kommer de att försöka ta reda på det på egen hand! Det skulle vi ha gjort när vi var barn.”

Luz suckade och mumlade något innan hon vände sig bort och gick i väg. Ungdomarna gick fram till Gus, som vände sig till dem.

“Jag tror att hon sa att ni kan följa med!”

Doe var inte säker på hur hon skulle känna sig. Det hjälpte inte att när hon tittade på Layela, som förklarade allt för den förvirrade Jupiter, verkade de inte heller vara säkra.

Amity väntade på dem i zeppelinaren. Doe bestämde sig för att flyga på Aurora i stället för att ta zeppelinaren. När Layela och Jupiter steg på stod Doe och Gus kvar på stranden. Det kändes bara konstigt att börja flyga innan den sista vuxna kvar gjort det. Gus såg på henne.

“Har du fortfarande kvar den där fidget spinnern?” undrade han.

Förvånad tog Doe ut den ur sin ficka och räckte den till honom. Han tog den och snurrade den.

“Wow.”

En ganska lång paus fylld med ljudet av leksaken följde innan han tillade:

“Jag borde skaffa en sådan nästa gång jag besöker mänskliga världen.”

Han log och gav den tillbaka till Doe och hon stoppade den i fickan igen. Och med det flög de i väg.

Doe flög över skogen nära Hexside. Hon hade tänkt kolla Bonesborough, men ett monster skulle ju aldrig befinna sig så nära en plats där det kryllade av människor. Det var ju så lätt att bli fångatagen där, speciellt för ett monster så stort. Och om det verkligen var Belos var han definitivt smartare än det.

Doe svepte ner mellan två träd. Det borde vara lättare att hitta monstret närmare marken. Dessutom var det så roligt att kvickt undvika träden en halv sekund innan man slog till dem. De sicksackade mellan träd efter träd och under och över rötter som hade böjts över marken. Doe tyckte att hon hörde något; örat ryckte till igen. Men när hon försökte fundera vad det var kunde hon inte riktigt komma på det. Det måste ha varit vinden som susade förbi hennes huvud, eller håret som kom åt örat och fick det att rycka till. Hon avvek en klippkant och vände 180 grader om för att flyga åt andra hållet, bara för att komma ansikte mot ansikte med *det*.

Det var monstret hon hade sett förut. Den här gången var det ingen chans att hon skulle kunna fly. Hon kände dess varma andedräkt medan det, orörligt, stirrade tillbaka in i hennes vidöppna ögon. *Varma?* Under Does passionerade besatthet av monster och demoner hade hon lärt sig att Grom andades kallt. Fast det här monstret såg nästan exakt ut som Grom – utom färgerna, förstås – kunde det inte ens vara av samma art, om Grometheus ens hade en art. Doe grep så hårt i staven att hennes knogar blev vita. Varje muskel var spänd. Halsen var torr. Monstret framför henne drog in ett djupt andetag, och med en isande röst talade det.

Kapitel 5

“Råkar du känna en...Luz?” mumlade den raspiga rösten.

Det lät som en man. Och det lät inte som om han hade goda avsikter. Doe förblev tyst.

“Jag har ett... meddelande... åt henne” fortsatte rösten.

Doe blev – om ens möjligt – mera spänd. Tystnaden fick det att ringa i hennes öron. När hon äntligen insåg att monstret tänkte förbli tyst innan hon talade hade det säkert redan gått en halv minut. Hon samlade sig.

“Vad är du?” frågade hon.

“Svara på min fråga.”

Monstrets uttryck ändrades inte, men ett lätt leende klingade i dess röst.

“Jag känner ingen Luz.”

Doe svalde och skakade på huvudet så lätt att det knappt märktes.

“Hmm...”

Leendet fanns kvar i monstrets röst.

“Det gör du visst.”

Sakta rörde sig monstrets huvud framåt, närmare Doe.

“Hon måste vara *känd* efter vad hon gjorde. Hur går det för henne? Tog hon min tron? Eller gav hon den till den lilla titanen?”

Belos. Det var den gamla kejsaren, ingen tvekan om den saken. Men Luz hade stampat honom in i marken innan Doe ens hade fötts.

“Jag känner inte henne personligen...”, mumlade hon så tyst att det knappt var hörbart.

“Vad tog dig så länge?” frågade Doe impulsivt.

Hon ryckte genast till när hon insåg vad hon hade sagt.

“Ha!” sa den gamle kejsaren. Det var inget riktigt skratt, men han lät knappast arg. Lite förolämpad, kanske, men mest road att ett litet barn underskattade honom så. “Du, unge, vet ingenting.”

Han lutade sig ännu närmare. Doe vände huvudet åt sidan och knep fast ögonen.

“Ingenting om vadå?”

“Ingenting om att försöka besätta en titan!”

“För att göra vadå, utplåna häxorna? För att få dem att lita på dig och sedan döda dem alla?”

Det var äntligen sista droppen för den gamle kejsaren. En tentakel bildades ur monstrets slem och slog in i Does panna. Hon hann inte ens skrika.

Doe befann sig någonstans i ett mörker. En isande kall vind blåste på henne i ryggen. Hon vände sig om. Bakom henne stod någon, nej flera personer. Bara vita silhuetter med suddiga kanter. Hon kunde inte exakt sätta fingret på vem de var eller hur de såg ut, men hon visste att de var viktiga. Viktiga för *henne*. En av dem stod med sina armar i kors, dels bortvänd från henne. Hen såg ledsen ut. Hen mumlade någonting – någonting Doe knappt kunde uppfatta.

“Jag kan bara inte längre”, sa hen.

Doe rusade fram till dem, hennes hjärta bultade i bröstet.

“Vänta!” försökte hon ropa, men orden fastnade i hennes hals. Hon försökte krama om personen, men hen försvann.

Doe sprang runt och försökte desperat få tag i någon för att hålla dem kvar, men de hade alla bestämt sig. Doe föll till marken. Hennes egen röst ekade genom luften. *Jag borde ha gjort mer för att hjälpa. Jag borde ha märkt tidigare. Det var mitt jobb, den enda saken jag någonsin velat göra, att hjälpa, och jag kan inte ens göra det.*

“Doe.”

En till silhuett stod några meter från henne. Gråtfärdig såg Doe på henom. Hen fortsatte:

“Doe, jag tycker att du borde jobba lite hårdare för att få det du vill.”

Orden slog som en blixtnedslåg i Does hjärta. Hon ställde sig upp och skrek.

“Vet du hur hårt jag redan försöker bara för att kunna ta hand om mig själv? Vet du någonting om hur det är att vara som jag?”

Hon fattade tag i personens armar och skakade lätt om dem medan hon skrek. Hen verkade mindre nu.

“Nej, nej du vet ingenting alls! Du är precis som alla andra. Du vet exakt vad andra förväntar sig av dig och kan enkelt göra vad de än vill av dig! Inte jag, jag förstår aldrig. Se till att du vet vad du pratar om innan du ger såna där dumma råd nästa gång.”

En ring av silhuetter dök upp runt dem. Den som Doe höll i lossade från hennes grepp och sprang in i famnen på en som stod i ringen. Alla de som stod runt henne började argt skälla och skrika på Doe. Först kunde Doe förstå vad de sa, men efter en stund gjorde det bara ont i öronen att lyssna. Inte på grund av volymen, bara deras ord. Hon kurade ihop sig och började gråta.

Tentakeln löste sig från hennes ansikte. Doe försökte blinka tårarna ur ögonen, men det kom hela tiden nya. Monstret framför henne log så bittert som det kunde med sin ojämna mun. Genom snyftningar och hulkningar lyckades Doe pressa fram:

“Vad har jag gjort mot dig?”

“Du har ljugit”, svarade monstret. “Var är Luz?”

Kapitel 6

Luz flög på sin palisman Stringbean, en lila orm, mot kejsarens gamla palats där King – en titan hon hade varit vän med sedan hon först kom till demonvärlden – nu satt på tronen. Doe såg henne från där hon stod i skogen. Doe iakttog hur Luz stannade framför den väldiga dörren till palatset, sa några ord till en vakt och steg in. Doe väntade en stund till innan hon gick ut från kanten av skogen. De sista uttorkade löven prasslade under hennes skor innan de träffade kullerstenarna från stadens mark. Solen träffade Does ljusblåa ögon och fick dem att skimra nästan vitt. Auroras stav klickade mot stenarna när hon då och då satte ner den i marken. Som om det vore ett tredje ben som inte var fast i kroppen.

Doe kom fram till palatset. Belos palats. Det som var hans och nu tillhörde någon som inte ens ville ha det. Doe kom fram till dörrarna. Hon måste ta ett andetag innan hon kunde tala.

“Jag är med Luz”, sa hon.

Det tog länge för Doe att övertyga vakterna att hon på riktigt kände människan. Under tiden var Doe för trött för att fokusera på konversationen. Det gick några minuter, sedan var hon inne.

Skosulorna gled över det släta golvet för varje steg Doe tog genom den jättelika korridoren. Hon kunde vägen genom palatset utantill. Allt gick lätt tills Doe lyckades ta några steg själv. Hon styrde Doe i sicksack. Hon hade ingen direkt plan, hon ville bara att Doe skulle veta att hon kunde. Bara hon försökte. Hon gick rakt igen.

“Sluta försöka göra det här svårt”, muttrade mannens röst.

Doe kunde inte styra stegen längre. Hon bestämde sig för att spara sin energi.

Doe nådde tronrummet. Hon knuffade upp dörrarna med handflatorna och klev in. Luz stod framför tronen. Hon talade med King. Doe hann inte höra vad hon sa eftersom hon avbröt sig så fort hon hörde dörren öppnas. Luz vände sig om. Doe gick fram genom den långa salen. Det var helt tyst. Doe hoppades att Luz anade något. Hon kom äntligen fram och stod nedanför de små stegen som ledde upp till tronen. Doe lutade sig åt sidan med ett flin. Hon fick syn på King som satt på tronen. Hon placerade en fot bakom den andra och böjde lätt på knäna.

“Min herre”, sa hon. En not av trots klingade i hennes röst.

“Har du hittat något?” undrade Luz. Hennes uttryck var svårläst. Flinet blev bredare.

“Någonting av stort intresse till dig.”

Så var han äntligen ute. Doe föll till marken. Hon såg hur Belos rusade framåt. Hans vita hår och gröna dödskeletonliknande huvud med de lysande blåa ögonen och renhorn var det sista Doe såg innan allt blev svart igen.

Kapitel 7

Doe vaknade på golvet. Hon låg på högra sidan med vänstra handen under huvudet. Layela satt framför henne. Doe försökte lyfta huvudet.

“Håll stilla”, mumlade Layela.

Doe såg att hon ritade blåa cirklar i luften med fingret. Hon använde läkande magi.

“Luz och King försökte döda Belos igen, men han kom undan. Ingen vet vart han har tagit vägen”, förklarade Layela. “Vi flyttade dig hit för att läka dig, och Luz har gått ut igen för att varna de andra.”

Doe suckade. Layela upphörde med cirklarna. Med en fortfarande koncentrerad min frågade hon:

“Känns det bättre nu? Jag var inte säker vad jag skulle göra”.

Doe satte sig upp, sedan ställde hon sig. Hon vände och vred på sig, hukade sig ner, tog några steg... Ingenting gjorde ont.

“Jo, det är bra nu, tack.”

Någon slog armarna om henne, och hon föll nästan omkull. Det var Jupiter. Doe hade inte ens märkt att han stod längre bort i rummet. Doe pausade en stund innan hon kramade tillbaka. När Jupiter släppte taget gjorde Doe det också, och Layela hade redan gått fram och ställt sig bredvid. Jupiter tecknade “Jag var orolig” och Layela översatte.

“Vi var oroliga”.

Hon tecknade bara ordet “vi”, fast hon brukade teckna allt han sa. Doe log brett, men visste inte vad hon skulle säga eller göra som svar. I stället frågade hon om situationen.

“Har vi en plan? Vad tänker de vuxna göra?”

“Vi vet inte ännu. Men de kommer nog tillbaka för att berätta för oss när de har en plan.”

“Men det kan ta hur länge som helst! Och tänk om de inte kommer tillbaka? De tror säkert att vi inte kan hjälpa dem eftersom vi bara är barn, och att vi inte väntar på dem utan redan har tagit oss hem. Då kommer de aldrig!”

“Men vad ska vi göra då? De träffas säkert på samma ställe som förut, och det är hela vägen i Bonesborough. Det är på titanens vänstra arm! Vi är på huvudet! Du är den enda som har en palisman. Den kan inte bära oss alla.”

Layela försökte sitt bästa för att teckna allt medan de pratade, men det blev svårt att hålla farten. Doe försökte tala lite långsammare när hon svarade.

“Vi kan rida dit i en mask-råtts vagn. Det är inte lika snabbt som att flyga, men det är definitivt snabbare än vi orkar springa.”

Trion satt vagnen som åkte mot Bonesborough strand. De hade inget speciellt att säga som inte redan hade sagts, och som inte skulle få chauffören att tycka att de var helt galna, så de satt under tystnad hela resan. Doe undrade om hon på något sätt hade gjort Layela arg på henne. Hon brukade känna sådant på sig, och hon hade ofta rätt, men inte alltid. Hon tänkte tillbaka på vad hon hade sagt förut för att se om någon specifik mening verkade speciellt elak, men hittade ingen. Det kunde ha varit hennes ton kanske, men hon var ännu osäker.

När de var framme tackade de chauffören och betalade henne 10 snäckor innan de rusade till huset där de hoppades att de vuxna var. På dörren fanns det runda uggleansiktet där ett fönster brukade finnas.

“Hej, vänta lite nu!” sa ugglan. “Värst vad ni har eld i baken, hoo-hoo!”

Ungdomarna skrattade inte, så ugglan hostade och fortsatte. “Har ni ärende till ugglekvinnan Edalyn?”

“Nej, vi är här för att prata med Luz och de andra. Är de inne?”

“Beror på... Vem frågar?” sa ugglan med en lekfull ton.

“Vi!”

Layela var förbittrad vid det laget. Jupiter bara stod där med händerna i fickorna. Ugglans nacke förlängdes och blev komiskt lång, och huvudet gick runt barnen i en långsam cirkel.

“Hmm...”

Ugglan reste ena ögonbrynet. Hans ögon minskades.

“Jag borde fråga Luz.”

“Gör det!” ropade Layela efter ugglans ljusbruna huvud, som redan hade börjat fara mot närmaste fönster. Han tog sats och kraschade med ansiktet genom glaset.

“LUZ! Du har besök!”

Ugglans nacke krympte tillbaka in i dörren samtidigt som Luz öppnade den.

“Åh. Hej barn. Kom in, bara. Vi menade inte att lämna er i palatset så där, det är bara lätt att bli distraherad...”

“Visst”, svarade Layela kallt.

Doe började mumla något men ångrade sig snabbt.

“Det är också lätt att... blidistraheradnärmanharblivitbesatt... liksom.”

Som tur var låtsades de andra inte märka att hon hade försökt säga något.

Luz satte sig ner på soffan. De satt i en ring igen, liksom de hade suttit när de först hade varit där.

“Vi hade tänkt försöka förrinta Belos med magi den här gången, i stället för att bara stampa honom till döds. Sedan kan vi försöka samla upp så mycket av hans kropp som vi kan och begrava det någonstans, i havet kanske.”

“Låter bra.”

Doe vågade tala först.

“Jag kan försöka hålla ner honom med växter-”

“Nej, ni har redan hjälpt nog.”

“Va?”

“Förlåt men, vi har gjort det här förut. Vi vill inte låta er utsätta er för livsfara för att lösa ett problem vi kan hantera själva”, sa Hunter.

De andra nickade instämmande.

“När jag var i er ålder skulle jag säkert också velat göra det här,” tillade Luz, “men vi kan inte låta något hända er. Som jag sa, ni har redan hjälpt tillräckligt!”

Hon log sympatiskt, på ett sätt som vuxna gjorde ibland för att trösta, men just nu hatade Doe det.

“Kan ni teckna medan ni talar?” tecknade Jupiter blygt.

“Åh! Just det!” utbrast Amity. Sedan tecknade hon “okej.”

Medan Layela översatte allt för Jupiter började de vuxna diskutera med varandra istället. Ingen av dem verkade ens komma ihåg att ungdomarna stod där. Till slut nickade de och började ställa sig upp och gå mot dörren.

“Hej, vart ska ni?” undrade Doe.

“Åh, behöver ni skjuts hem?”

Willow svarade inte riktigt på frågan, men det var nog för att Doe skulle förstå att hon och de andra verkligen inte behövdes i det här fallet.

“Nä, eller jo kanske...men vi vill bara veta vart ni går. Vad har ni för plan?”

De vuxna sneglade på varandra. Willow tog ett steg bort från dörren, tillbaka mot ungdomarna, och riktade sig mot dem.

“Det kan vi inte riktigt säga, vi vill inte att ni ska försöka hjälpa oss och råka skada er själva. Ni har gjort ert nu, låt oss sköta resten, okej?”

Doe svarade inte. Hon stirrade bara på gruppen vuxna och deras sympatiska leenden. Hon hatade alltid när vuxna gjorde så.

“Vi kan gå hem.”

Jupiter bröt inte exakt tystnaden, men han löste i alla fall upp situationen lite.

Kapitel 8

“Jag fattar bara inte! Varför låter de inte oss hjälpa?” tjatade Layela på vägen hem.

“De kunde åtminstone låtit oss rita Glyfer så att de kunde använda hen, eller något!” tillade Jupiter.

“Jo, eller vi kunde ha gett dem stöd på tryggt avstånd under striden”, mumlade Doe, fast hon visste att det kanske var en dålig idé.

“Och de lät oss inte ens få veta vad de gör! Alltså, vad ska vi ens göra med den infon? Det är ju inte som om vi kan försöka göra något!”

“De tänker kalla en stjärngud till hjälp – jag hörde att de sa det.”

“Samma stjärngud som Belos utnyttjade?”

“Förmodligen, känner ni till någon annan?”

Layela ryckte på axlarna.

“Jag vet bara att det finns fler än en, och den som vi vet om är praktiskt taget ett barn, han verkar till och med yngre än tio.”

“Han är nog ändå den enda som skulle vilja hjälpa.”

“Mhm.”

Layela nickade fundersamt. “Hur meddelar man ens något till dem? Bor han inte hela vägen upp i rymden? Hur ska vi få tag på honom?”

“Kanske det finns nåt tempel eller nåt ställe i palatset där man kan tala med honom, jag vet inte.”

“Har du inte läst något om hur vi får kontakt med honom?”

“Nä, ingen bok har riktigt informerat något om hur vi får tag på honom nu.”

Himlen fylldes fullständigt av ett ljusblått sken, som försvann nästan genast. Doe blev tvungen att blinka till flera gånger för att kunna se som vanligt igen. När hon fick tillbaka synen pekade Jupiter ivrigt mot palatset på titanens huvud. En blå-turkos stjärna – eller, något i formen av en stjärna – flög ner mot palatset.

“Var det han?” utbrast Doe, utan att riktigt tänka på vad hon sade.

“Jag tror det...” svarade Layela.

“Du kanske hade rätt om templet” tecknade Jupiter med ett lekfullt leende.

“Ska vi gå dit och lyssna på vad de pratar om?” föreslog Doe.

“Bara du lovar att vara så försiktig som möjligt!” log Layela tillbaka.

Doe nickade, men korsade samtidigt fingrarna. Hon drog ut Aurora ur fickan. Aurora bytte till sin stavform nästan omedelbart.

“Hoppa på!” hojtade Doe.

De andra tvekade inte. Inte förrän de redan var i luften, i alla fall.

“Hej! Jupiter undrar om du är säker på att det här inte är för tungt för henne?” undrade Layela och menade Aurora.

“Nä, så länge vi inte är här uppe för länge, och det är vi inte! Vi är nästan framme.”

Det fanns inga vakter utanför palatset, och dörrarna var på glänt. Oroande, tyckte Doe, men om Belos hade tagit sig in i palatset skulle det säkert vara mer märkbart. Stridsljud hördes inifrån, gröna slemmiga fotavtryck fanns på golvet. Trion vandrade modigt fram.

En dörr i ändan av en av hallarna fångade Does blick. Någon klev in. Hon hann bara se skon och lite av benet på personen, men det måste ha varit stjärnguden. Ingen vistades i palatset längre efter att King blev kejsare, så det fanns alltid väldigt få personer i palatset. Och det fanns väldigt få personer med gult skinn och blåa skor.

Doe log brett. Stjärngudar hade varit hennes specialintresse i mer än halva hennes liv. Hon lade ena pekfingret över munnen på sin mask för att hyscha de andra, och de smög fram till dörren. Doe lade örat mot dörren, Layela satt på knä för att göra detsamma, och Jupiter väntade ivrigt på att få veta vad som hände på andra sidan.

Luz var den första rösten som hördes.

“Collie! Välkommen tillbaka!”

En barnslig röst verkade eka lite för varje ord, fast den talade lika högt som Luz.

“Alla de här dörrarna och korridorerna är fööör komplicerade! Ni borde bygga om det här stället. Jag kan hjälpa! Det kan bli som en enda stor nöjespark!”

Luz skrockade.

“Inte nu, Collie. Vi har nåt viktigt att ta hand om nu.”

Doe kände sig lite avundsjuk på hur mycket bättre Luz behandlade den lilla guden jämfört med henne och hennes vänner.

“Inget ännu”, tecknade Layela till Jupiter.

Konversationen i rummet fortsatte.

“Okej, säg det snabbt, bara. Snart bli jag uttråkad.”

“Belos är tillbaka. Vi vet inte hur, men vi vet att vi behöver din hjälp att-”

“Apapap, Belos? Du dödade honom ju! Hur kom han tillbaka?”

“Som sagt, vi vet inte. Men kan du hjälpa oss göra något åt det? Kan du förvandla honom till en docka igen?”

“Nä, då dör han inte på riktigt. Och då kan han fortfarande flytta på sig om han försöker tillräckligt hårt.”

“Nå, kan du skicka honom till någon annan ö? Eller någon annan planet?”

“Låta honom förinta alla häxor på en annan ö? Aldrig! Och det finns inga andra planeter ens nära den här, förutom min lilla, förstås. Och den vill jag inte ha honom på!”

Luz suckade.

“Kan du hjälpa oss att bygga ett bättre fängelse åt honom, då?” föreslog Gus.

“Okej, då. Men jag kan inte lova att det blir permanent.”

“Det duger. Tack, Collie.”

“Ingen orsak! Var finns den där slemhögen, då?”

Tystnad rådde en stund.

“Det är problemet, vi vet inte det heller”, sa Amity ursäktande.

“Vad väntar vi på, då? Vi går ut och letar efter honom!”

Innan trion visste ordet av kom den lilla guden skuttande ut genom dörren. Han kom några steg ut i korridoren innan han stannade mitt i rörelsen. Trion stod fortfarande blickstill vid dörren. Guden vände bara på huvudet för att se på dem. Hans ljusröda ögon blickade mellan alla tre. Vänstra sidan av hans ansikte var ljuslila, lika ljus som resten av hans gula hy. Hans tufsiga vita hår täcktes för det mesta av en vitprickig mörkblå pyjasmössa. Han tycktes faktiskt vara helt klädd i pyjamas. Doe insåg nöjt att hennes luvtröja hade nästan exakt samma färger som hans kläder.

Guden, som inte verkade mycket äldre än nio, vände sig helt mot dem. Hans halsband, som representerade ett ansikte som delats på hälften i två olika färger, skimrade till i ljuset. Han lutade huvudet åt ena sidan.

“Spionerar ni?”

Doe försökte komma på en ursäkt, men avbröts av att Luz och de andra vuxna kom joggande ut genom dörren. När de fick syn på ungdomarna log de. De verkade alla tycka att det var roligt att trion var så dedikerad till att veta deras planer.

Alla utom Luz. Hon suckade bekymrat och tittade bort. Men hon kom snabbt på andra tankar när en klump grönt slem landade mitt på golvet framför dem.

Fortsättning följer...

Pånyttfödelsen av Jessi Jaatinen

Jag heter Raskolnikov. Jag är en man på 28 år och bor i en liten lägenhet utanför stan. Jag gillar min bil; en röd BMW, att ta en öl med mina kompisar och att grilla. Jag tycker att veganmat är kaninmat och att miljöpartister inte vet vad de gör.

Jag håller just nu på att gå längs en gata, på väg till min syster som bor i Berghäll. Trots att jag vill älska henne för att hon är min syster har vi fortfarande tvister väldigt ofta, eftersom hon är den som alltid ska skapa drama och ta upp hur pålsfarmande är fel och hur jag inte borde använda plasticsugrör eftersom det förstör klimatet eller något sådant. Man måste ju få sitt protein någonstans ifrån och dessutom skulle inte djur vara så goda om det inte var meningen att man ska äta dem.

Jag klev in i lägenheten och min syster bjöd mig till matbordet.

Jag satte mig ner och sörplade på mitt kaffe. Jag märkte genast att det var något konstigt med det.

“Vad har du lagt i mitt kaffe?” frågade jag henne.

“Det är bara kaffe och sojamjolk”, svarade hon.

“*Fy sjutton!*” ropade jag och spillde ut kaffet i handfatet.

Att hon hade serverat mig något sådant. Det var som att hon försökte hjärntvätta mig att bli någon vegan.

Jag blir så full av fasa att jag inte ens längre vill vara hos henne. Jag tar min jacka och mina skor och smäller fast dörren bakom mig medan min syster försöker medla med mig. Varför ska de alltid hålla på och försöka tvinga sin livsstil på andra människor?

Jag går rasande till min bil och börjar köra tillbaka till mitt hem.

Jag kör rasande längs den långa motorvägen tillbaka hem. Jag tar fram grillen på gården och steker ett par fläsklimpar för att lugna ner mig.

Nästa dag hade jag arbete. Jag jobbar som merkonom och hade idag morgonskiftet vilket betyder att jag var tvungen att vakna klockan sex. Detta var redan en dålig start på min dag.

Efter några långa timmar som kändes som år av att räkna olika räkningar och göra olika budgeteringsval hade jag äntligen dags för matpaus.

Jag gick till lunchrummet för att få något att äta och betalade med min lunchsedel och kassan gav mig en portion.

Jag satte mig ner vid ett bord och smakade på maten, men mitt hjärta hoppade över ett slag.

Det var veganmat.

Jag spottade genast ut sojabönorna och förde bort min portion. Hade jag ärligt talat använt min lunchsedel på någon veganmat som jag inte ens kommer att äta? Jag ville skrika och mina kinder var alldeles röda. Hur kunde de tillaga något sådant? Veganpuckon försökte tvinga mig bli vegan.

Jag gick till den närmaste affären och köpte en köttpirog som måltid. Jag gick tillbaka efter pausen och väntade tills skiftet skulle ta slut.

När mitt skift hade slutat tog jag mig till matsalen. Jag såg hur kassatanten gick ut för att avsluta sin dag och sprang bakom henne och ströp henne medvetlös. Veganerna får sitt eget gift.

Jag sade hejdå till mina arbetskamrater och tog mig till bilen. Efter att ha kört i drygt en kvart insåg jag att jag nästan hade slut på bensin. Jag tog mig till den närmaste ABC:n.

Jag väntade på att få tanka bilen och när jag hade tankat klart gick jag in för att betala.

“Hur mycket för 10 liter bensin?” frågade jag vid kassan.

“Det blir 40 euro, det är tyvärr dyrt den här tiden av dagen”, svarade kassören.

Hur kunde det vara möjligt? Alldeles sjuka priser. Tror de att vi som kör varje dag till jobbet och tillbaka har råd med det?

“Faktiskt, det var ännu en grej, skulle du kunna komma och hjälpa mig att stänga luckan på bilen? Jag fick den inte riktigt stängd...”, frågade jag kassören kramsande på huvudet som om jag var fundersam.

Kassören steg upp och kom ut med mig för att försöka “hjälpa mig stänga bensinluckan”. Medan han kollade på bensinluckan tog jag upp tanken och slog honom med den i huvudet. Jag hoppade snabbt in i bilen och åkte i väg. Hata inte spelaren, hata spelet.

Jag satte på radion och hörde att de spelade låten "Paranoid" av Black Sabbath. Jag sjöng med i låten medan jag körde längs vägen hem.

När jag kom hem märkte jag att det fanns en lapp fastsatt i postluckan. Jag tog upp lappen och läste. Den var från en av mina grannar.

“Raskolnikov, kan du snälla spela din musik tystare om kvällarna eftersom det stör oss och vår bebis sömn :)

Mvh grannarna i lägenheten under”

läste jag i brevet och blev rasande. *Hur trodde de att de skulle kunna diktera vad jag får göra eller inte?*

Det är ju min lägenhet jag bryr mig inte ett piss om deras bäbis! Eget fel att de bor i ett höghus!

Med hårda kliv gick jag runt i en cirkel i mitt vardagsrum med ett finger på hakan. Jag tänkte på vad jag kunde göra för att straffa dem.

Sedan kom jag på det.

De hade skickat skit åt mig, så nu skulle det få skit tillbaka.

Jag gick ut och letade tills jag fick mina ögon på hundbajs. Jag plockade upp bajskorven och lade den i en liten plastpåse. Sedan traskade jag tillbaka hem och lade avföringen försiktigt i ett kuvert. Jag skrev deras namn och adress på brevet och lade till och med ett frimärke på kuvertet för att brevet skulle se riktigt ut. Efter detta gick jag ut i trappan och lade brevet i grannarnas postlåda.

Jag vände tillbaka till min lägenhet och började laga middag. Jag stekte mina tjocka och blödande biffar och kokade lite potatis. Efter en stund när jag var klar och åt min middag hörde jag ett skrik från nedre våningen.

Trots att min måltid var väldigt läcker var nog att få höra grannarnas lidande höjdpunkten av min eftermiddag.

På eftermiddagen medan jag tittade på tv märkte jag något förskräckligt. Det kändes som om någon tittade på mig. Jag såg samma ansikte på nytt och på nytt. I tv-programmet liknade alla ansikten varandra på något konstigt bekant sätt.

När jag borstade mina tänder såg jag någon konstig skugga i spegeln. Jag kände mig smått rädd en stund men skakade bara av mig känslan.

Jag läste min bok i sängen innan jag skulle gå lägga mig och min mage gick i tusen knutar när jag såg ansiktet framför mig.

Plötsligt insåg jag vem det var.

Det var matsalens kassörskas ande som såg ner på mig.

Jag ville vända mitt huvud ner och skaka bort tanken, men jag bara inte kunde. Vi bara stirrade på varandra. Hennes ledsna ögon stirrade in i min själ.

Jag började gråta. Tårarna strömmade nerför mina kinder. *Vad var det jag hade gjort? Varför hade jag gjort det här? Vem är jag ens?*

Det kändes som om jag hade tusen olika frågor men ändå inte riktigt kunde få tag på en enda. Varför hade jag tagit mina egna åsikter så långt att jag hade sårat någon annan människa. Det kändes som om ett sjunde sinne hade öppnats för mig.

Dagen därpå när jag var på jobbet kändes det som att allt var annorlunda. Jag hade fortfarande den underliga känslan efter det som hade hänt igår. Jag kände mig bra men jag kände mig rädd samtidigt.

Vi hade lunch och jag tog någon smörgås från lunchdisken. Närheten av anden kändes väldigt stark just nu.

Jag åt min smörgås och märkte att den var överraskande läcker. Det var som att min aptit blev större för varje tugga jag tog.

“Vad för kött innehåller den här smörgåsen?” frågade jag av kassan.

“Den är vegansk” svarade kassan.

Jag kunde inte tro det. Hade jag verkligen ätit en vegansk smörgås och tyckt om den? Vanligtvis skulle jag vara alldeles förtvivlad av detta men just nu var jag glad på något konstigt sätt.

På väg hem körde jag den långa vägen. Vägen var som vågor, med kullar och höga träd på alla sidor.

Utsikten var vacker, med ljusröda himlen som kompletterade trädens mörka siluetter. Nästan så vackert, att jag nästan glömde bort att min bil måste tankas.

Jag styrde mig till den närmaste bensinstationen och tankade min bil. Sedan gick jag in för att betala för bensinen endast för att inse att de nu hade det dyraste priset på hela dagen.

Jag bet mig i läppen medan jag läste min summa på kassaapparaten.

“Det skulle bli 25 euro”, sa kassören leende mot mig och jag log tillbaka.

Jag gav en tiolapp och en tjugolapp och lät kassören hålla bytespengarna för att vara artig. Jag gick till min bil med ett leende spritt över mitt ansikte av ingen egentlig orsak.

När jag hade kommit hem satte jag plattan på och började laga mat. Det blev mifu med stekt potatis och grekisk sallad. Jag kastade i mig den varma maten och det tog inte lång tid, jag hade snart bara ett tomt fat kvar.

Jag märkte att jag hade en massa med mat kvar i kastrullen när jag var klar och fick plötsligt idén att jag skulle bjuda grannarna nedanför mig på mat.

Jag ringde på dörren och den lilla familjen verkade väldigt glada för att få komma på middag. Vi åt middag medan vi såg på tv och hade det skönt.

När gästerna tackat för maten och gått hem var det redan sent på kvällen.

Jag gick och tog en varm dusch och lade mig belåtet i sängen. Jag hade inte känt mig så här förut. Det var en varm känsla inuti som jag hade alldeles glömt.

Det var nästan som att ett nytt jag hade fötts.

Dikter av Asla Lindqvist

Jag bestämmer

jag bestämmer att solen ska skina
jag bestämmer att sommaren hit den jättefina
jag bestämmer att skolan slut är
jag bestämmer att bli biljonär
jag bestämmer att aldrig jobba
jag bestämmer att ingen ska mobba
jag bestämmer att dikten slut tar
bestämmer jag att?
bestämmer jag att solen ska skina?
bestämmer jag att sommaren hit den jättefina?
bestämmer jag att skolan slut är?
bestämmer jag att bli biljonär?
bestämmer jag att aldrig jobba?
bestämmer jag att ingen ska mobba?
bestämmer jag att dikten tar slut?
jag bestämmer

Möss och människor

musen i mixern

musen hemma i huset

musen i tekannan

musen här och där

musen och människan

människan vid mixern

människan hemma i huset

människan som dricker te

människan här och där

människan och musen

döda musen och levande människan

döda möss

levande människor

levande och döda

möss och människor

Cirkel

döden inget slut får

hades det når

sjukhus aldrig kvar finns

asklepios allt minns

livets och dödens symfoni

sokrates filosofi

ordens eviga gift

förlamningsgift

eviga loopen

födelsen och döden

Jag anar en vändpunkt

jag anar en vändpunkt i livet
jag anar en vändpunkt inom året
jag anar en vändpunkt inom månaden
jag anar en vändpunkt inom veckan
jag anar en vändpunkt i dag
jag anar en vändpunkt
jag missade den
hupsis
vändpunkten anade mig
och for sin långa väg
till slutet

Kursk av Aron Nordman

4.7.1943

8:22

Wilhelm är ivrig. Han är på väg till östra Ukraina, han har blivit förflyttad för att anfälla Kursk. Han är bara sjutton vid det här laget, han gick med i kriget för två år sedan då han var femton, han ljög om sin ålder. Han är en del av den 7:e *InfanterieDivision*, och de hör till det 29:e *Infanterieregemente "Münchener Hausregiment"*. De har hört rykten om att ryssarna har börjat skicka massvis med pansarvagnar till Kursk, så de har tillverkat ett nytt anti-stridsvagns vapen, *Panzerschreck*, den är ännu i testskede men de skickade några på prov till fronten. De är även utrustade med *Panzerfaust* från början av året.

8:51

De är snart framme i Krasnograd, en liten stad som blivit ett lager för krigsmateriel. Där ska de få all utrustning de kan behöva ifall strid bryter ut vid Kursk. Wilhelm hör hur regndropparna slår mot taket på lastbilen. Det är en äldre *Sonderkraftfahrzeug (Sd.Kfz.) 8* som han bland många unga tyska soldater åker i. Det går långsamt framåt i den leriga terrängen och Wilhelm börjar dåsa till.

9:24

Han vaknar av att hans kamrat Otto smäller till honom med handryggen i kinden, han hör hur någon officer ropar att alla ska ställa upp sig i en fin kö vid ingången till ett lager. Wilhelm och Otto hamnar sist i kön. Efter att alla andra har fått vad de behöver är bara de två kvar. Kapten Fritz Josef Jäger säger åt dem:

"Jaha, pojkar, det blev bara en panzerfaust, några få handgranater, och två MP-40:or kvar. Kom ihåg att Fältmarskalk Rappard vill ha er klara imorgon klockan 5!"

De går samtidigt och Wilhelm tar panzerfausten, två *Stielhandgranate 24*, och en MP-40:a. Otto tar resten, inklusive några *Eierhandgranate 39* som hade blivit kvar under en låda. De hoppar på pansarbilen igen och åker till ett tillfälligt läger mitt ute i ingenstans på väg mot Kharkiv.

Det skulle inte ta så hemskt länge att åka dit, om inte vi skulle åka i en urgammal pansarbil som till hälften har larvfötter, tänker Wilhelm.

Det har slutat regna nu, det verkar bli en vacker dag, trots allt.

11:29

"Jäkla lera! Vi skulle ha varit här för en timme sedan om inte den här skitiga terrängen skulle fått oss att fastna i en timme! Och till råga på allt går ett band av! Men det var för det mesta mekanikern i Krasnograds fel, han sa att det skulle gå att köra till lägret! Nåja, hmpf hmpf, dags att skynda på med att installera oss i lägret."

Fritz är sur, de är försenade med en timme och de flesta andra har redan kommit till lägret och gjort allt som behövs. Han ropar att de ska gå till närmaste sergeant och fråga var det 19:e infanteriregementet ska installera sig, sedan tillägger han att han ska ta ett litet snack med chauffören. Den äldsta i regementet, menig Adolf Hans Meyer, går fram till major Heinz Günther Becker, (kallad av britterna "Baked Beans", både på grund av sitt namn och sin kroppsbyggnad), och frågar var deras kasern är.

"Jaha, jag hörde att leran sinkade er en del, nåja, er kasern är längst bort till vänster, ni delar den med 62. Infanteriregementet för en del av er blir skilda från ert regemente för ett specialförband, ett pansarvärnskompani som består av ytterst skickliga soldater."

Sedan fortsätter han viskande: "Ett litet tips, håll er borta från Eugen, jag har hört att han har stora problem med flatulens", säger Heinz och blinkar med ena ögat. Sedan säger han: "Okej, cirka trettio av er ska till den kasernen och resten går längst bort till höger. Josef gav mig en lista på vem som har visat exceptionellt bra talang för att förstöra stridsvagnar."

Han börjar räkna upp namn och en efter en går över gårdsplanen till kasernen. Sedan ropar han till sist:

"Otto Groß! Adolf Meyer! Sådär ja, det var alla, pallra iväg er till kasernen nu!"

Otto går fram till Wilhelm.

"Ledsen kompis, om du lyckas bra på fronten eller i övningarna kan du bli förflyttad. Eller vice-versa förstås också", säger Otto småleende.

"Äh, nog klarar jag mig hördu, förhoppningsvis blir jag förflyttad efter att jag har spelat tillräckligt med poker med underofficerarna, hehe", säger Wilhelm med ett lömskt leende. "Vi ses vid lunch!"

13:00

Lunch: *Bratkartoffel* med korb och sparris.

14:30

Träning för alla i lägret, bland annat hinderbanor, skytte med skarp ammunition och pansarvärnsvapen.

16:00

Fritid. (Wilhelm förlorar i poker mot underofficerarna och har nu spelskulder på cirka 15 Reichsmark.)

18:00

Middag:

Rågbröd med ättiksgurka, kött på burk och ost.

18:45

Övning i strid på nära håll, bland annat ta över bunkrar och använda granater.

20:30

Fritid.

21:00

Läggdags.

5.7.1943

5:00

"Vakna era slemmiga sumpråttor!" skriker Fritz.

De måste i väg till Kharkiv idag.

Alla stiger yrvaket upp och börjar ta på sig uniformer.

Ute på gården står en officer och delar ut matransoner och *Panzerschokolade*. Då Wilhelm sätter fot på gruset ser han Otto gå ut från kasernen mitt emot honom. Otto ser honom och vinkar kort och går mot honom. De går tillsammans mot officeren, medan de talar om hur kasernen var och vem de bor med. Wilhelm märker knappt det men officeren trycker en bunt

matpaket i hans hand utan att säga något. Otto går fram för att också få det och då han tänker börja gå i väg säger officeren:

“Nej nej, vänta nu, du ska ha choklad, tro mig, du kommer att behöva det. Du hör väl till specialförbandet?” säger han med smått bister ton.

Otto rycker på axlarna och himlar med ögonen men går ändå och tar tre paket till.

“Undrar vad han menade med det”, muttrar Otto.

“Ingen aning”, säger Wilhelm.

Otto, smått förvånad ger ett paket choklad åt Wilhelm, och börjar sedan gå tillbaka mot kasernen.

“Men nog har du väl extra över åt dig?” frågar Wilhelm.

“Såklart, han gav mig tre paket, fast jag inte ens hör till en panzerdivision. Nåväl, vi ses. Förhoppningsvis.”

6:30

De ska i väg till Kharkiv, den här gången i ett bättre fordon, en Magirus 3000 som är driven av fyra hjul, inte hjul och larvfötter den här gången.

Otto och de andra från specialförbandet åker i en skild bil av samma modell.

Resan tar cirka fyrtiofem minuter till en timme om allt går bra.

7:03

Den här gången har de tur, inget stoppar dem på resan. I Kharkiv ska de bli utrustade med pansarvagnar, pansarvärnskanoner, och annat smått och gott som passar att använda mot ryssarna. De stiger ur bilen på bakgården till ett stort hus gjort av tegel. Där finns flera stora dörrar som ser ut att tillhöra garage. Då hörs ljudet av en motor som startas och två dörrar öppnas. Ut kör en *Panzerkampfwagen V "Panther"*. Den är ny för i sommar, och har fungerat utomordentligt i tester. Det här är första gången den kommer att bli använd i strid. Alla dörrar börjar öppnas och flera stridsvagnar av samma modell kör ut. Alla står och stirrar med munnen vidöppen.

“Jäpp, pojkar, den här skönheten ska nog kunna ta sig an T-34:or”, säger Fritz med ett litet skratt.

Den har en 75-millimeters KwK 42:a som kan penetrera upp till 180 mm tjock pansar på en halv kilometers avstånd. Det är svårare att komma igenom dess pansar eftersom de har gjort den sluttande vilket gör det lättare för skott att rikoschettera. Wilhelm hör genom motorbullret

hur andra pansarvagnar startar på gårdar någonstans i kvarteret. Ur de andra garagen kör flera pantrar och även äldre *Panzerkampfwagen IV* (förkortat Panzer).

Överste Ernst Bierhals (som faktiskt tycker om öl väldigt mycket) kommenderar uppställning per kompani, så Wilhelm går till sin kapten, Heinrich Hoffman och ställer sig på led. Kort efter finns det åtta långa rader med män uppställda på gårdsplanen. Överste Bierhals skriker order om att de nu ska ta sig till fronten. En del kompanier som har presenterat mod och skicklighet i strid kan få skjuts på stridsvagnar. Bland de kompanierna hörs namnet på Wilhelms kompani. Otto är inte på samma gård, han är antagligen och blir utrustad med kanoner och annat dylikt mot pansarvagnar.

7:28

Wilhelm sitter nu på en Panzer IV (F2) och är på väg mot Kursk eller Prokhorovka som staden också kallas. På den sitter också Friedrich Müller, Albert Wolff, och Herbert Schröder. De diskuterar vad de tror kommer att hända på fronten. Wilhelm tror att de nya pantrarna ska rädda dem och driva tillbaka alla smutsiga kommunister. Albert tvivlar på att ryssarna ska vara beredda på attacken och tror att det blir en lätt vinst till skillnad från Leningrad, Moskva eller Stalingrad. Herbert och Friedrich är lite mera skeptiska och tycker att hela operationen är slöseri av ariskt blod.

8:52

Wilhelm och hela hans kompani är i en klunga och blir grupperade i trupper som ska hålla ihop när striden börjar. Det var tänkt att de skulle anfälla i maj, men det blev försenat på grund av problem med att transportera utrustning. Wilhelms trupp består av samma män som åkte på stridsvagnen med honom och även Jürgen Stigler, Gustav Sauer, Emil Galland, Ferdinand Schuster, och deras ledare Sergeant Ralf Vogel.

11:28

Då hörs en explosion. Det är en Panther inte långt från Wilhelms trupp som har kört på en mina, lyckligtvis verkade den inte vara så stor och Pantheren kör vidare, lite långsammare.

“Hähä, där ser du, en Panther ska nog göra slut på kommunist-avskummet!” skrattar Wilhelm med en arrogant ton.

“Njaa, jag är inte så säker, minan var antagligen menad för oss, inte det där järnmonstret”, muttrar Friedrich.

“Sluta vara en sån pessimist”, säger Wilhelm och fortsätter sedan viskande:

“Om du inte slutar nu så rapporterar jag att du har judiska rötter.”

Friedrich fnyser men lyfter sedan händerna för att visa att han slutar.

11:47

Wilhelm skymtar plötsligt en pipa som sticker ut bakom en kulle, han hoppar upp på pansarvagnen och öppnar luckan. Han skriker in i den:

“Pansarvagn! 45 grader till öst!”

Befälhavaren sticker ut huvudet och urskiljer den och ropar sedan åt föraren att stanna. De andra stridsvagnarna stannar också när de ser att de har stannat. Wilhelm hoppar ner igen och ställer sig bredvid Friedrich. Den ryska stridsvagnen har försvunnit ur Wilhelms synfält nu, men stridsvagnar ett par hundra meter till vänster om honom öppnar eld. Det verkar som att det bara var en stridsvagn, antagligen ganska lätt och snabb, bara som ett spaningsfordon. De har slutat skjuta nu, den kom undan. De fortsätter köra, Belgorod närmar sig.

12:00

Belgorod är under attack. Soldaterna anfaller på egen hand nu, Wilhelm anfaller en maskingevärposition med sin trupp. Ett par ryska pansarvagnar är också i staden, under tung eld från tyskarna som är många gånger fler. Wilhelm kastar en granat mot maskingeväret från övre våningen av ett hus. Granaten studsar på säckarna runt positionen och det välbekanta knattret från kulsprutan slutar. Han ser hur två blodiga ryssar försöker krypa bort, men Ralf hanterar det snabbt med sin StG 44. Skotten flyger överallt och en T-34 exploderar inte långt bort. Wilhelm ser hur en liten BT-7:a kör bort från Belgorod, de andra stridsvagnarna vänder också och retirerar. Friedrich drar i säkringen på ett dåligt gjort knippe med granater.

“Är du galen? De är på tok för långt bort för att du ska träffa, det är bara slöseri med granater!” säger Ralf barskt åt Friedrich.

“Men, men, öhh, jag drog redan säkringen”, säger Friedrich och tittar skyldigt på Ralf.

“Kasta den! Nu!” skriker alla i kör.

Friedrich fumlar med den men kastar den i sista stund mot den lilla konvojen. Granaten exploderar ett par meter från en stridsvagn, utan att göra någon synlig skada. Alla blänger surt på Friedrich för att han tog en så stor risk, men slaget är vunnet och de egna pansarvagnarna fortsätter köra och mannarna rusar tillbaka till dem.

“Jag trodde Belgorod var under kontroll, hur sjutton kunde de komma in hit?” Ralf spottar ut någon enstaka svordom om hur idiotiska generaler de har.

12:15

Wilhelm marscherar bakom samma stridsvagn som tidigare, en del lättare stridsvagnar har åkt i väg i jakt på ryska pansarvagnar, de flesta av dem är snabbare än de tyska pansarvagnarna. De har hittat lite rysk materiel som inte är skadat, det ligger nu på stridsvagnen.

12:40

Den lilla truppen pansarvagnar har återvänt nu, bara fyra av elva är kvar. Pansarvagnarna återvänder till linjen med stridsvagnar och fortsätter köra sedan. En skadad Panzer III:a blir och kör bredvid Wilhelms trupp och stridsvagn. Chefens huvud ploppar ur luckan på Panzern och han rapporterar hur det gick till. Hans (Panzer III:ans chef) börjar tala.

“Vi körde efter ryssarna, de var längre bort men väldigt få. Det fanns en Tiger I med, från den 503:e tunga pansarvagnsbataljonen som hade anslutit sig till oss. Den kunde inte hålla farten och stannade i ett försök att skjuta dem på håll. Vi andra körde vidare, bara tio stycken stridsvagnar nu medan Tigern bakom oss sköt efter kommunisterna. Efter en stund slutade den mäktiga 8,8 cm KwK 36:an dåna och Tigern vände om. Vi kunde inte längre se fiendens stridsvagnar. Det var märkligt tyst, inte en kanon eller explosion hördes, det var bara ljudet av motorerna. Vi fortsatte i hopp om att komma i kapp ryssarna. Vi kom till en bondgård, där fanns höstackar, en lada, ett stort hus och några små skjul. Min vän Heinrich som också hade befäl över en Panzer III:a ropade till mig att han tänkte förstöra den på skoj bara. Nåja, han sköt ett skott mot ladan, och ett ljudligt KLONG hördes. Ljudet av en 75 millimeters kanon dånade genom luften, och eld flammade upp ur luckan på Heinrichs stridsvagn. Jag smällde igen luckan direkt och kommenderade att låta skotten flyga mot ladan. Vi var nu bara nio kvar, alla sköt mot ladan. Genom bullret av striden hördes ett gevär avfyra och en till Panzer III:a slutade skjuta, kanonen verkade vara sönder. Skottet kom från en höstack och maskingevär avfyrades mot alla höstackar inom synhåll. Jag var alldeles kallsvettig, vi förlorade snabbt män och stridsvagnar, och fienden verkade ha en hel pluton inklämd i den lilla ladan. En efter en såg jag hur mina kamrater föll, och skotten flög ännu från ladan, och bakom andra byggnader mot oss nu. Jag sade till föraren att vända stridsvagnen mot fienden med 45 graders vinkel. Direkt efter det blev vi träffade av ett skott på cirka 100 meters håll. Skottet rikoschetterade mot pansaren och lämnade en buckla.”

Chefen sätter handen på en svart buckla i kanontornet.

“Det var omöjligt att veta hur många ryska stridsvagnar det fanns, bara ett fåtal hade börjat brinna och vi hade ingen chans. Det var bara jag, två pantrar, en Panzer IV kvar och en annan Panzer III:a. Vi började backa från bondgården, medan vi sköt. Vi lyckades komma bakom en

kulle, där vi snabbt vände och körde för fullt tillbaka. Den andra Panzer III:an var sist och hann bli träffad i banden så att den inte kunde köra. Den fortsatte tappert skjuta tillbaka, men blev träffad från åtskilliga håll samtidigt. Stackarn förlorade kanontornet, det flög i luften av explosionerna. Vi andra körde vidare, de verkade inte försöka följa efter. Och nu är jag här, lyckosam att få leva.”

Chefen stirrar bistert mot horisonten, solen är i moln och det verkar dra ihop sig för oväder.

“Har du alls någon aning om hur många de var på bondgården?” frågar chefen för Wilhelms stridsvagn.

“Svårt att säga, kan vara var som helst mellan tio och tjugo”, svarar chefen för Panzer III:an.

“Äh, de kommer att fly så fort vi hinner i kapp dem, om inte de redan har stuckit därifrån”, säger den andra chefen.

13:47

“Hjälp! Sanitär! Snälla, någon hjälp mig, jag dör!”

Skriket kommer från den gamla bondgården. Det har hållit på i flera minuter redan, men har börjat bli svagare med tiden. De närmar sig bondgården och ett par sanitärer rusar fram.

“Undrar vilken lipsill det är som bölar så där”, fnyser Herbert nonchalant.

Den 31-årige tystlåtna mannen som annars är så lugn och kontrollerad verkar vara arg på någonting, men ingen förstår vad han är arg på eller varför. Jürgen viskar åt Wilhelm: “Han är säkert hungrig.”

Wilhelm fnissar till men tystnar fort då ett till skrik, hårdare än tidigare, skär genom luften.

13:58

Skriket tystnar ett par minuter senare, och Wilhelm kan nu urskilja vem det var som skrek så förskräckligt.

Det var hans kusin som hör till samma pluton som Wilhelm, Klaus Bauer.

Han är endast 15, han har gått med i kriget i år, för mindre än en månad sedan. Sanitärerna återvänder från kroppen och går tillbaka till sin stridsvagn. Wilhelm rusar fram till en av dem utan att bry sig om att de andra försöker hindra honom.

“Hur dog han?” frågar Wilhelm.

En av sanitärerna svarar bistert: “Vassa bitar av plåt instuckna i ena lungan, granatsplitter i ansiktet, och ett gevärsskott i foten. Förvånad att han inte förblödde tidigare, en riktig tuffing.”

Wilhelm går tillbaka till sin trupp, inte lika godmodig som tidigare. Sanitären muttrar åt den andra: “Inte ens ett tack fick man för sina insatser.”

14:42

De har inte stött på motstånd nu på en tid, de små sovjetiska styrkorna som hade lyckats bryta sig genom de tyska linjerna har skingrats. Den ryska gränsen närmar sig, bara ett fåtal kilometer dit. I den lilla truppen pågår en livlig debatt om vad som kommer att ske.

“Hördu, hur starkt än ryskt stål är, vi kommer att krossa dem, den svagaste ariern skulle hur lätt som helst kunna stoppa en dyna av en kommunist!”

För Wilhelm är det klart som korvspad; Tyskarna kommer att totalt utplåna, förgöra hela ideologin av kommunism.

“Håll käft jäkla jude, du blev förflyttad från Stalingrad när det gick bra, vet du hur de har det där nu? Våra pojkar badar i sitt eget blod där borta. Sedan for du till Leningrad och blev skickad hit på grund av att ditt odugliga lilla arsle försökte leda en attack och fick tjugofyra typer att följa med dig och dö i ett bakhåll, där du blev räddad av en löjtnant som dog för din skull”, kontrar Herbert.

“Äh, nå det där med Stalingrad är på grund av att jag blev förflyttad, helt klart klarar de sig inte där utan mig. Och det där i Leningrad var inte sant”, muttrar Wilhelm högmodigt.

“Bete dig din jäkel, lär dig underordna dig och framför allt; Håll käft när du ska”, säger Ralf barskt och smäller till Wilhelm på kinden.

“Tack. Kanske han äntligen kan hålla käft”, säger Herbert.

“Det var inget.”

15:37

De har anlant till den ryska gränsen. Hundratusentals tyska män står i en linje, tusentals stridsvagnar och artillerikanoner.

Hundratusentals tyska män beredda att ge sitt liv för *Das Dritte Reich*. Tusentals stridsvagnar beredda att förstöra allt ryskt som kommer i vägen, tusentals artillerikanoner beredda att förstöra byggnader, kommunister, stridsvagnar, allt som går att förstöra med en *Dicke Bertha*.

In i moderlandet marscherar den tyska armén, i Sovjet, sommaren 1943.

På andra sidan är en mur av tusentals pansarvagnar så långt ögat kan se, de är redo för anfallet, redo för striden.

De väntar på att axelmakterna ska marschera in i fällan.

16:23

Ett dovt dån hörs, ett par sekunder senare exploderar en lätt stridsvagn ett par hundra meter från Wilhelm. Lågorna slickar det svartnade pansaret, besättningen syns inte till och soldaterna bakom ligger på marken med händerna om huvudet, antagligen för stunden döva. Flera skott hörs avfyras och explosioner, skrik och ljud av metall mot metall kan höras. Pansarvagnarna knycker till och stannar omedelbart, sökande efter fienden.

17:00

Wilhelm ligger i en krater gjord av artillerield med de andra, de försöker hitta ryska krypskyttar. Flygplanen har börjat strida ovanför, tyskarna bombar de ryska styrkorna. De har avancerat framåt med ett par hundra meter, med fallskärmsjägare som ledde attacken. En ung man vid namn Ziegler hade hjälpt den lilla truppen med att lära dem skjuta på långt håll och strida som krypskyttar, men han dog ett par minuter senare. Wolff hade tagit hans gevär, en FG-42:a som han nu använder till att avlägsna ryska huvuden från deras kroppar.

“Ljudet av skottet som avfyras och skriket en sekund senare är som musik för mina öron”, uttalar Wolff sig om det.

Samtidigt som artillerielden och bomberna regnar ner över fälten strider en ung man alldeles ensam ett par mil norrut. Denna man heter Otto Groß.

***

10:00

Otto hade inte som de andra farit till Kharkiv, de åkte en annan väg längre norrut med ett par tiotal kilometer. I en liten by mitt i ingenstans hade de stannat och plockat upp vapen, byn var meningen att se ut som en liten oskyldig by, då den egentligen var en starkt utrustad och strategiskt placerad fästning. Byn kallades av de flesta i plutonen helt enkelt "Das *Festung*", bokstavligen Fästningen. De vapen som Otto och de andra främst ska använda är en 8,8 cm FlaK 36, samt en lättare kanon som även sitter på Pantheren, 7,5 cm KwK 42:an, och ett par Panzerschreck och anti-pansargevär, till och med en 8 cm

*** återspolning

Granatwerfer 4. Kompaniet är indelat i fem plutoner, de har spridits ut längs med fronten, och Ottos pluton är rakt i mitten. Hans pluton är indelad i sju trupper, 10-15 soldater i varje trupp, en stor och mindre kanon per trupp, en granatkastare, ett raketvapen och ett par gevär.

Då truppen kom över gränsen blev de direkt beordrade att gå före de andra och förstöra stridsvagnar på håll så att trupperna som kom efter skulle ha en fri väg.

Otto och de andra rusar över fälten, kånkande på minor och granater, de har en 7,5 cm KwK 42 med sig som Horst Bergmann släpar på.

“Ska vi stanna i den där lilla skogsdungen och se om det finns några kommunist-grisar att utrota?” frågar Harald Braun och pekar mot ett ställe cirka 400 meter bort.

“Nej. För öppet. De skulle se oss direkt och rikta kanonerna mot oss. Vi tar den där.”

Horst pekar mot en stenig, brant kulle med stora granar på andra sidan.

“Ser du det, det där är siltmorän? Stenigt på, mjukt under, extremt effektivt för att gräva skydd”, fortsätter han sedan.

De andra nickar och byter riktning.

Då de kommit fram till kullen börjar de direkt med sina uppgifter, Horst laddar kanonen och positionerar den mot fienden, Harald smyger ut över fältet och letar efter minor, Otto ser till att granatkastaren är redo att användas och att Panzerschrecken ligger nära till hands.

Lite senare har stridsvagnarna och resten av trupperna nästan hunnit i kapp, och inga fiender har syns till ännu. Karl Hess ligger på marken med sitt gevär, då han plötsligt rycker till och ropar:

“Titta! Såg ni?”

“Nej. Vad var det?” svarar Horst.

“Det såg ut som om någonting flög extremt fort över horisonten mot o-”

Karl avbryts av en dånande explosion ett par tiotal meter framför dem, där Harald lagt sig på fältet med ett pansarvärnsgevär. Där han var finns nu en krater och han själv ligger ett par meter bort, med ett gapande sår på vänstra benet. Horst tar sig försiktigt fram till honom för att se om han lever. Han känner med fingret på halsen och ropar åt de andra att han lever. Horst börjar dra Harald tillbaka men får problem och plockar upp honom i stället, då han hör ett konstigt ljud som från ett gevär. Först när han sätter ner honom i säkerhet kommer sanningen fram. Harald har blivit träffad av en rysk krypskytt då Horst hade honom i famnen, skottet tog antagligen livet av honom i stället för Horst. Ingen får fram ett ord, men Horst går i väg med honom i famnen ännu. Otto hittar honom i branten där han gräver ett hål som grav åt Harald.

Efter att han är begravd säger Horst i förbifarten åt Otto: "Rättvisa kommer att skipas" och sedan rusar den 197 cm, 100+ kg jätten iväg över fältet mot stridsvagnarna.

Artilleriet regnar över fälten, Karl ligger kvar och försöker se något.

"Jag tänker byta plats. Jag sticker till den där skogsdungen där borta", säger Karl och pekar mot några träd 200 meter till höger.

"Okej, men ligg lågt och om du behöver något kommer du tillbaka", svarar Otto.

Karl nickar och springer sedan ditåt med geväret i händerna.

**

17:00

Varken Horst eller Karl har ännu kommit tillbaka, och Otto har behövt göra deras jobb själv, sköta kanonen och leta efter fiendens trupper ensam. Han skymtar ett kanontorn i horisonten och öppnar luckan, trycker in ett skott, vrider på ratten för att sikta, och drar i snöret. Det öronbedövande dånet verkar inte få en reaktion från Otto. Det har blivit en rutin vid det här laget och hans öron är vana vid det. Sedan lägger han sig ner i branten ifall fienden skulle kontra med eld. Efter en stund reser han sig upp och springer tillbaka till kanonen, ännu med krutluk i luften. Då ser han plötsligt hur hundratals stridsvagnar närmar sig längs med fiendens linjer. Han gör snabbt om proceduren med kanonen och springer sedan fort ner på fältet och ropar åt de passiva trupperna: "Attack! Hundratals pansarvagnar! Rakt framåt!"

Pansarvagnarna accelererar och Otto meddelar på radiotelefonen åt artilleriet fiendens koordinater.

Skotten regnar ner över fälten, men fienden verkar inte bry sig. Stridsvagnarna fortsätter att köra framåt, vilt skjutande omkring sig, letande efter något att förstöra. Otto rusar till kanonen, laddar om och siktar på en KV-1:a som är på väg mot hans kulle. Han drar i snöret och flyger bakåt. Han stod rakt bakom bakkdelen, som rör på sig då kanonen avfyras, den väldiga rekylens slog honom rakt i *Solar Plexus*. Han reser sig upp, lyfter på uniformen och ser ett stort rött märke just under bröstkorgen. Det känns som om ett par revben har brutits och han stönar svagt. Han ser att KV-1:an står i lågor, och fiendens attack verkar ha blivit långsammare. Så hör han det välbekanta ljudet av en siren från en "*Stuka*" *Junker Ju 87*. Ljudet viner genom luften i harmoni medan de dyker, och Otto tittar hoppfullt upp mot himlen, flygplanen kom som en välsignelse från Gud, tänker han för sig själv.

**framspolning

17:28

Fiendens soldater har kommit fram och tyskarna tvingats retirera. De slåss man mot man i skyttegravarna medan artilleriet ännu skjuter och flygplanen strider ovanför. Otto tvingades lämna kanonen på kullen då fienden drev tillbaka honom. Nu strider han i skyttegravarna på nära håll. Han ser en rysse cirka tio meter framför med ryggen vänd mot honom. Med målmedvetenhet i blicken drar han sin kniv och accelererar mot honom. Utan motstånd hugger Otto honom smidigt i ryggen, och med ett litet stön faller mannen till marken medan blod snabbt flödar ur ryggen på honom. Otto böjer sig ner och tar mannens vapen, en PPSH-41:a. Med vapnet i handen springer han vidare genom skyttegravarna, vid varje hörn saktar han ner för att leta efter ryssar. Just då springer han in i två ryssar runt ett hörn. Alla tre faller och Otto tappar k-pisten. Då han plockar upp den igen ser han de två ryska soldaterna som riktar pistoler mot honom. Han sträcker långsamt upp händerna och släpper vapnet. Sedan hörs ett hårt smattrande och ryssarna ligger på marken, gjorda till Schweizerostar. Horst hoppar ner i skyttegraven, med en MG-42:a i händerna, nåja, ena handen.

“Tacka mig senare, broder”, säger han och skrattar bullrigt.

Otto ler tillbaka och tar pistolerna av de döda soldaterna och ger ena åt Horst, som vänligt sträcker upp sin massiva hand för att visa att han inte behöver den. Otto rycker på axlarna och stoppar ner den i hölstret. Sedan drar han kniven igen, torkar den med uniformsärmen för att visa texten *Gott mit uns* inristat i knivbladet.

De två männen springer genom skyttegravarna, Otto med kniv och pistol i handen, Horst med maskingeväret i ena, k-pisten i andra. Adrenalinet rusar genom Otto och det enda han tänker på är var nästa fiende befinner sig. Allt som finns kvar i världen är han, Horst, skyttegravarna, och fiender i hans väg. Han väcks ur sin dagdröm då Horst avfyrrar en salva med maskingeväret bredvid honom och knuffar honom sedan åt sidan.

“Ducka!” ropar Horst och slänger sig åt sidan på Otto.

Då hörs en massiv smäll bakom dem från en bomb.

Det ringar i öronen. De båda har tappat vapnen de hade i händerna. Otto tittar bakåt där det nu ligger en krater som har lite sandsäckar och stockar i sig från skyttegravarnas väggar. Horst tittar först på Otto, sedan på kratern, och sedan på Otto igen.

“Kan du stiga upp?” pressar Otto fram.

Horst ligger på Otto, och den biffen väger ungefär 30 kilogram mera än honom.

“Förlåt jag glömde”, säger Horst och småskrattar, och lägger sedan till: “Men jag räddade ditt liv” och blinkar med ena ögat.

Horst stiger snabbt upp och plockar upp maskingeväret och k-pisten. Just då Otto ska stiga upp hör han knattret från en kg-salva som viner mellan honom och Horst. Han agerar snabbt, drar snabbt tillbaka hanen på sin Walther P38 och fyrar kvickt av två skott mot hållet skotten kom från. Han hör två stön och dunsar, och stiger sedan upp för att se hur det gick med Horst. Horst ligger på marken med maskingeväret och tittar upp när Otto går fram till honom. Otto sträcker fram handen och drar upp honom från marken.

De går bredvid varandra mot de två döda männen. Otto tar upp kg:t från marken, synar det snabbt och bestämmer sig för att behålla det. Det är ett Maxim-Tokarev kg.

De fortsätter springa genom skyttegravarna och möter några få egna mannar, därför bestämmer sig Horst för att klättra upp för att ha en bättre överblick.

“Är inte det lite riskabelt?” frågar Otto när Horst är på väg upp.

“Äh, jag har på känn att de är på flykt med svansen mellan benen”, svarar Horst med ett snett leende.

“De ska få tillbaka med ränta för det de gjorde mot vår broder Harald”, fortsätter han sedan och leendet förvandlas till en uttryckslös min med dystra, mörka, ögon. Otto nickar tyst och följer sedan efter. Då han kommit upp på marken ser han Horst springa mot fienden, vars stridsvagnar backar tillbaka mot kullen. Otto springer i kapp honom relativt snabbt och ansluter sig sedan till Horsts vilda skottlossning.

17:32

Wilhelm och Friedrich har smitit från resten av gruppen för att leta reda på mat från en bondgård, där en ensam gubbe bor. De blev nyligen utfodrade med ärtsoppa med griskött, som båda ynglingarna kvickt ratade. Många andra hade tydligen kommit på samma idé som de två. Nu står sju unga män på bondgården och grubblar på hur de ska göra för att ta maten och dela upp bytet.

“Jag och Frans tar två hönor och sju ägg, Rudolf tar en säck potatis, ni andra får plundra skafferiet och ta hand om gammelfar själv”, säger Günther från den 20. *Panzerdivision*.

Alla nickar medhållande och sprider sedan på sig, Rudolf rusar mot trädgården, Günther och Frans går mot hönshuset, Wilhelm, Friedrich, och de två andra sparkar upp dörren och stövlar in i huset.

I köket sitter gubben, då han hör hur något brakar till och fotsteg som närmar sig honom. Han reser sig raskt och drar fram ett hagelgevär när Wilhelm tittar in genom dörröppningen. Gubben hinner se hans ögon spärras upp, fyllda av rädsla, och sedan se hakan falla och ljuset i hans ögon slockna.

Friedrich rycker till av skottet som avfyras och drar snabbt sitt stormgevär. Han går tyst mot köket då han hör ett skott till, och två dunsar. Då han närmar sig köket ser han tre blodiga kroppar på golvet, en av dem skjuten i halsen, två av dem i bröstkorgen. Hagelgevär, tänker Friedrich för sig själv. Han går nu långsamt medan han siktar sin StG 44. Gubben sitter ännu ner, medan han dricker vodka. Friedrich ser det, och trycker av. Flaskan spricker och gubben släpper ut ett djuriskt skrik medan blodet sprutar ur ansiktet på honom. Han skjuter hagelgeväret i blindo men Friedrich är snabbare. Han duckar och hoppar mot gubben och hugger honom kallblodigt flera gånger i halsen, magen och ryggen.

När det är klart stiger Friedrich upp, torkar kniven, tar hagelgeväret, och torkar ansiktet med en näsduk. Sedan går han lugnt ut med en säck bröd på ryggen. På gården står de andra och tittar förbluffat på den unge mannen som kom ur huset.

“Vad hände?” frågar en av dem.

“Fyra döda där inne. Gör vad ni vill”, svarar Friedrich kort, sedan går han lugnt tillbaka och ansluter sig till attacken.

17:50

“Var har du varit?”

Friedrich hoppar upp och sätter sig på pansarvagnen och muttrar sedan:

“Gamlingen sköt Wilhelm, och nu har vi käk”, svarar Friedrich, nickar mot bondgården och kastar sedan en semla åt varje man på stridsvagnen.

“Du har lite blod på dig”, påpekar Jürgen, smått leende.

“Aj jaha? Jag märkte inte! Tack så mycket!” fnyser Friedrich sarkastiskt.

17:52

Otto siktar just under kanontornet, distansen och vinkeln är perfekt, sedan vrålar han högt: “Eld!” och Horst drar i snöret. Skottet flyger i väg, med 935 meter i sekunden.

En stor explosion hörs och en T-34:a står i lågor.

Sedan hörs många skrik bakifrån: “Framåt! Krossa dem!” Och de dras med i den rasande attacken.

Minor placeras i mörkret, i skydd av natten, i väntan på ett offer för elden, då tiden är rätt.

6.7.1943

4:50

Det känns som om ett svärd skulle sväva ovanför Tysklands hals. Det är det första Otto känner när han vaknar. Som en överhängande invasion, en överhängande attack som har endast ett mål: Knäck Tyskland.

Han skakar det av sig och stiger upp, för att mötas av Horst som håller vakten.

“God morgon hackskaft, hur sov du?” hälsar Horst

“Hackskaft?”

“Ah, jag växte upp med att jobba i gruvor, vad kallar ni vanliga tyskar det?”

“Yxskaft.”

“Nåja, hoppas du sov gott. Kom, vi går och utpressar, öhöm jag menar går och snällt, ber om mat av Fischers Max. Han ransonerar maten”, fortsätter han sedan.

Otto ler snett och de två unga männen går mot resten av mannarna.

5:17

Horst och Otto går till den lilla skogsdungen, bärande på korvar, bröd, rått nötkött och två stora stop öl som delats ut för att fira segern över slaget. De slår sig ner på varsin stubbe, och hugger in. Horst börjar med att ta en stor tugga av köttstycket, vilket får Otto att fråga:

“Borde vi inte grilla det? Jag tänkte just börja fixa en eld.”

“Meh, nää, där hemma brukar vi äta rått kött ofta. Det är för det mesta säkert om kossan har varit frisk och så där. Hugg in du också bara”, svarar Horst.

Otto tittar skeptiskt på Horst men slänger sedan bort pinnarna och skär upp en bit kött åt sig själv. Han tar en försiktig tugga och tittar uppåt medan han begrundar smaken. Sedan bestämmer han sig för att han är tillräckligt hungrig och tar en stor tugga. Till hans förvåning, smakar det faktiskt gott.

“Har du något salt?” frågar han.

“Jo, han gav mig det rakt i handen”, svarar Horst.

Köttet fick de från den gamla gubbens gård, tyskarna plundrade allt och slaktade boskapen.

Fortsättning följer...

Sommaren 2011 av Natalie Nylund

Prolog

Jag höll hårt om Love. Jag kände att hon närmade sig oss. Jag tryckte honom närmare mitt bröst. Jag var rädd. Jag visste ju vad som skulle hända.

Varför hade jag inte varnat någon?

Kapitel 1

Jag stirrade ut genom fönstret. Bussen rullade vidare mot skogen där lägret skulle pågå i hela tre veckor. Mamma hade varit misstänksam från första början när jag undrade om jag skulle få gå på ett tre veckors läger i skogen. Men jag skulle ju inte vara där ensam, jag hade ju alla mina kusiner och Love med mig. Så vad skulle kunna hända? Jag har väntat på det här i flera månader, på att bara simma, grilla marshmallows och gå runt i skogen.

Bussen stannade utanför lägret, husen var små men söta och så hade de en härligt gammaldags röd färg. Alla barnen rusade ut från bussen och in i stugan där de skulle tillbringa de kommande tre veckorna. Jag orkade inte springa så jag blev allra sist som klev av bussen.

Ingen stod kvar på grusvägen när jag kom ut ur den trånga och illaluktande bussen. Alla hade redan hunnit in i stugan. Jag skyndade mig upp för trapporna in i stugan. Jag gick fram till en av ledarna för att veta vilket rum jag skulle ha. Emilia och jag skulle dela rum och det var jag glad över eftersom jag då skulle ha någon att prata med om kvällarna.

Jag gick genom korridoren mot vårt rum. Rummet låg längst inne i korridoren, nära en låst dörr. Jag såg mig om i rummet, framför mig fanns två sängar och ett litet bord där man kunde förvara olika saker. Till vänster fanns ett högt klädskap. Det fanns många olika ljusa färger och gardinerna var gjorda av vit spets. Jag tog av mig min ryggsäck och slängde mig på sängen. Jag var så trött efter allting. Vi hade åkt buss i säkert tre timmar utan att vare sig få dricka eller äta något. Jag hade törstat ihjäl mig.

Mitt huvud dunkade hårt och huvudvärken blev bara värre för varje sekund. Jag hoppade till när någon öppnade dörren. Men det var bara Emilia som kom in.

Jag steg upp ur sängen och in till min lillebror Loves rum.

- Hej. Hur mår du? sa jag.

- Bra, men jag saknar dig.

Han tittade olyckligt på mig.

- Jag saknar dig med, men du får nog det bra med Siiri och Svante.

Jag och Emilia gick till matsalen. Matsalen låg i ett annat hus. I ett av husen bodde alla, där fanns även ett mysrum med fatboys och tv. Inne i mysrummet fanns också en hylla med allt gott man kunde tänka sig. På gården fanns det en stor trampolin och så kunde man gå till lägrets strand och simma.

***

Onsdag 11.1.1912

Kära Dagbok!

Vi är alla fortfarande fast här nere. Jag och Anne försöker hålla ihop hela tiden. Esmeralda ger oss knappt någon mat eller något att dricka. Vi har varit här i säkert snart ett halvår. Vissa har blivit allvarligt sjuka och Carl och Edith blev så allvarligt smittade att de tyvärr somnade in för cirka en månad sedan. Ingen orkar vara här längre. Jag försöker att inte tänka på vad som skulle kunna hända mig. Rakel har blivit sjuk. Jag hoppas att hon blir frisk och inte råkar ut för samma öde som Carl och Edith. Det finns inget att göra här, böckerna är lästa för länge sen. Det enda man kan göra här är att vara tyst. Esmeralda säger att vi måste vara tysta dagtid eftersom det finns människor som kommer hit då och polisen letar efter barnen som försvann från lägret sommaren 1911.

***

Den natten somnade jag tidigt. Det hade hänt så mycket idag. Men det jag fortfarande tänkte på var dörren i slutet av korridoren, vart ledde den? Esmeralda sa att det är en städskrubb och att bara hon får öppna dörren till rummet. Men varför skulle hon ljuga för oss? Med de tankarna somnade jag till slut.

Solen sipprade in genom gardinerna och in i rummet. Jag tittade yrvaket upp och plötsligt stod en kvinna med helt vitt ansikte och tomma ögonhålor framför mig. Jag skakade på huvudet och så var kvinnan borta. Jag måste ha drömt.

Klockan på min telefon visade 7.45, frukosten var först om en och en halvtimme. Jag steg upp, klädde på mig och gick ut. Det var tyst och stilla i skogen.

När alla hade ätit sig mätta på den stora frukosten började vi med lekar så att vi skulle lära känna varandra lite bättre. Esmeralda började med att presentera sig. Hon berättade att hon var 55 år gammal och att hon gillade att vara ute i naturen. När det blev min tur visste jag först inte vad jag skulle säga, men jag sa att jag heter Nour, jag är 12 år gammal och tycker om att vara med kompisar.

Vi fick leka en del olika lekar för att lära känna varandra lite bättre. Jag undrar om vi snart kommer att få simma?

Under fritiden gick jag till skogen. Där skulle jag få vara ifred ett tag, ta det lugnt och prata under tystnad. Skogen är en underbar plats. I skogen kan man vara för sig själv och man hör inte ljudet av vare sig bilar eller motorcyklar, det enda man kan höra är fåglarnas härliga sång och kvitter. Jag älskar att lyssna på den eviga tystnaden i skogen. Det är som att vara i sitt eget lilla paradis. Dessutom är skogen användbar för nästan allting. Man kan använda den som virke för till exempel möbler och papper men skogen är också en bra plats att gömma sig i. Därför älskar jag skogen och jag tycker om att vara där med mina kompisar, särskilt när man vill vara för sig själv, precis som en dag som idag.

Kapitel 2

När klockan närmade sig nio började jag gå till kökshuset. Jag steg in i huset och märkte att alla stirrade på mig. De började viska igen. Jag satte mig bredvid Emilia och Love.

- Vad viskar ni om? undrade jag.
- Sch...! väste en röst. Säg inte så högt, Esmeralda får inte höra.
- Okej, men vad är det som händer? frågade jag igen.

Elmer böjde sig fram och viskade:

- Emma har försvunnit....

Jag tittade häpet på de andra. Det här kunde ju inte stämman, eller...?

- Menar du allvar...?! nästan skrek jag.

- Sch...! Ja det är klart jag talar sanning. Jag tror att det här bara är början på något hemskt...

Alla tystnade när Esmeralda och Charlotta klev in i huset. Kvickt satte sig alla på sina platser och började babbla om något helt annat, som om det inte hade en aning om att Emma försvunnit.

- God morgon, barn, sa Esmeralda med en tillgjord glädje i rösten.

- God morgon, fröken Andersson, sa alla samtidigt.

Charlotta ställde fram en korg med bröd och pålägg på bordet. Jag böjde mig fram mot korgen och tog två skivor bröd. Alla åt under tystnad. Kunde det verkligen stämman att Emma hade försvunnit? Jag hade nog inte sett henne på morgonen, men hon kanske bara hade gått på skogspromenad, och tappat bort sig? Men jag visste hur löjligt det lät och att inte ens jag själv trodde på det. Jag steg upp och vinkade till Emilia och Isabella att följa efter. Vi tackade för frukosten och förde tillbaka våra tallrikar. De tittade oförstående på mig men följde efter.

- Varför hade vi så bråttom? undrade Isabella.

- Ni hörde väl om Emma?

- Ja, det är väl klart. Tänk vad hemskt! svarade Emilia.

- Jag tycker att det låter lite överdrivet.

- Ja, kanske det, sa Isabella.

Det var fortfarande lite mörkt fast klockan var nästan tio. Vi sprang in i den röda träbyggnaden.

Inne i stugan luktade det gammalt och lite unket, som att någon precis dött.

- Kom, jag vill visa er något.

Jag började gå mot rummen som låg åt höger. Jag svängde in och pekade på dörren i slutet av korridoren.

- Ser ni?

- Ja? Vad är det för konstigt med en dörr? frågade Isabella.

- Jag ska förklara. Men vi kan gå in i mitt och Emilias rum och prata.

Jag låste upp dörren till rummet och vi steg in alla tre. Jag låste dörren efter mig.

- Sätt er så ska jag förklara.

Vi satte oss i min säng och jag började berätta.

- Esmeralda har ju sagt att dörren leder till en städskrubb eller hur?

Flickorna nickade till svar.

- Men är det inte lite konstigt att det finns en skrubbe så långt borta från alla andra rum? Det känns som att det finns något hemligt gömt bakom dörren, något som hon inte vill berätta.

Då höll Isabella med:

- Jag har också tyckt att det känns lite konstigt, och när Esmeralda säger det så tydligt att det bara är en städskrubb och inget annat, då känns det som att något är lite lurtt...

***

Fredag 13.1.1913

Kära dagbok!

Allting är som vanligt här i vårt lilla "fängelse". Jag har en känsla av att Esmeralda har en större hemlighet än det vi redan vet. Men Rakel blir bara värre för varje dag som går. Idag är det min födelsedag! :)

Men jag har inte kunnat fira min födelsedag förra året heller och det har ingen annan heller kunnat. Men Anne har gjort ett kort åt mig. Måste gå, Esmeralda kallar på oss.

***

När jag på morgonen låg i min säng ångrade jag att jag från första början kommit till det här lägret. Det var ett bra läger och så, det var inget fel på det, men det var bara det att allting verkade så konstigt och udda. Det kändes som att Esmeralda bara låtsades, som att det hon säger inte betydde något. Borde jag ringa mamma och berätta hur det känns?

- Vad tänker du på Nour? undrade Emilia.

- Öh, va?

- Du lyssnar ju inte! sa Emilia surt.

- Förlåt. Jag tänkte inte på något speciellt. Men tycker du inte att det känns som att Esmeralda bara låtsas?

- Låtsas? Vad menar du med det?

- Jag menar att det känns som att allt hon säger och gör inte betyder något. Som att hon döljer något hemskt och stort. Tycker du inte det?

- Jo, kanske.

Plötsligt knackade någon på dörren.

- Kom in!

Charlotta tittade in i rummet.

- Hej. Vi ska snart på en liten båttur till den lilla ön mittemot.

- Okej, tack. Vi ska göra oss i ordning.

Hon stängde dörren efter sig och vi började byta om, men vad skulle man ha på sig på en båttur? Jag letade en stund och funderade på vad jag skulle välja. Till slut tog jag fram ett par shorts och en bekväm t-skjorta. Jag kammade snabbt genom håret och satte fast det i en knut. Vi gick ut ur rummet och Emilia stängde dörren efter oss. På gården väntade redan alla på oss. Charlotta hade packat smörgåsar och saft till alla.

Jag satt i båten och tittade mig omkring. Havet var lugnt och stilla och det enda man hörde var ljudet från båtens motor. De andra barnen pratade med varandra men jag gillade att sitta helt tyst och bara krama om Love. Det var skönt att få sitta i båten och titta ut över det vackra landskapet. Båten började sakta in utanför den lilla bryggan. Esmeralda hjälpte de andra att stiga ut ur båten och upp på bryggan.

Ön var liten med en massa träd och en liten rastplats. När alla hade klivit ut ur motorbåten visade Esmeralda vägen till rastplatsen.

- Vi kommer att spendera en stor del av dagen här på ön idag, så vi har tagit med lite olika spel och bollar. Ni kan göra vad ni vill, så länge ni hör när jag visslar, för då är det mat.

- Ska vi spela fotboll? Vi kan ju fråga om några andra också vill?

- Ja, varför inte. Jag går och frågar några fler, sa Isabella.

- Kan du dela lagen? frågade jag.

- Okej då, sa Esmeralda och stönade. Ni kan ställa er i namnordning.

- MAT!! ropade Charlotta.

Vi började springa mot rastplatsen vid bryggan. Matchen hade blivit jämn, 1-1. Även om vi var en mera vann vi inte. Jag satte mig bredvid Elsa och Isabella.

När vi hade ätit klart sa Esmeralda att vi skulle börja åka tillbaka mot lägret. Vi började packa ihop våra grejer och lasta in dem i båten. Plötsligt slog det mig att jag inte hade ringt mamma under de senaste dagarna.

Vi satte oss i båten när Bianca skrek till. Alla vände sig om och stirrade ner på det som hon såg. I vattnet precis under oss låg ett lik. Det låg och guppade i vattnet med skinnet kvar med blodet rinnande ur ögonen. Alla ställde sig på kanten av båten så att den nästan välte. Det kändes

som att jag skulle kräkas när jag såg det bleka liket. När jag kollade närmare märkte jag att det var Emma.

Utan att jag märkte det började jag skrika. Jag skrek så mycket jag kunde. Det kunde bara inte vara möjligt, det där kunde inte vara Emma.

Hur skulle hon ha hamnat där?

Resten av resan satt jag bara tyst för mig själv.

Hur skulle jag klara mig utan henne? Hon var en tröstande kompis som alltid stod upp för oss andra. I skolan var det alltid jag, Isabella och Emma. Hur skulle jag kunna leva utan henne?

Men plötsligt blev jag arg. Jag kanske hade kunnat rädda henne, när jag märkte att hon försvunnit borde jag ha gått och letat efter henne. Då hade hon kanske inte drunknat. Hon ville nog gå ner till stranden och se soluppgången och kanske ta ett morgondopp? Men när hon ropade på hjälp hörde nog ingen henne. Hon skrek väl så mycket att hon till slut började ta in massa vatten och till slut... drunknade. Det sista ordet var svårt att tänka.

Jag tittade på Isabella och såg att hon höll på att spricka av både sorg och alla tårar som rann ned längs hennes kind. Hon verkade tänka på samma sak som jag. Jag steg upp och satte mig bredvid henne.

- Hur ska vi kunna leva utan henne? sa jag med gråten i halsen.
- Jag vet inte, svarade Isabella.

Vi satt där med händerna runt varandra utan att säga ett enda ord.

När båten var framme vid bryggan steg vi alla ut ur båten och hjälpte till med väskorna. Vi arbetade tyst och jag såg att alla var bleka. Jag stannade vid bryggan för att vänta in Emilia som fortfarande var kvar i båten.

- Hur mår du? Är allt okej med dig och Isabella? undrade hon med en orolig ton i rösten.
- Jag mår väl okej, det känns bara konstigt att veta att det var Emma som låg där i vattnet. Jag tycker bara inte att allt hänger ihop. Först kändes det som att Esmeralda var inblandad men nu har det börjat kännas som att hon har drunknat naturligt..., sa jag.

***

Det var tidigt på lördag morgon. Månen stod högt på himlen och väntade på att få gå ner över horisonten och byta plats med solen. Skogen låg tät och fåglarna hade börjat sjunga sin morgonvisa. Emma promenerade mot skogen. Hon ville ta en paus för att kunna rensa sina

tankar och tänka på annat. Hon promenerade vidare genom skogen mot stranden och bryggan. Plötsligt kändes det som att någon iakttog henne. Emma tittade bakom sig, men hon såg ingen. Hon började känna sig illa till mods, skulle hon fortsätta? Hon började känna sig mer och mer osäker. Någonstans hördes en kråka. Hon gick vidare med en vaksam blick i ögonen.

Vattnet låg stilla och det enda som hördes var båten som guppade i vattnet. Månen låg fortfarande högt ovanför himlen och lyst upp platsen framför henne. Hon tittade ut över havet. Vattnet låg lugnt och stilla och hon hoppades **nästan** att hon skulle vara en fisk som skulle få simma lugnt utan vare sig problem eller bekymmer. Plötsligt kändes det som att en kall vind svepte förbi henne. Vad var det?! Nu började hon bli rädd på riktigt! Kanske det varit en dålig idé att komma ner till bryggan? Då kände hon den isande känslan alldeles för tydligt. Men innan hon hann tänka tanken kände hon en kall hand på sin axel. Hon vände sig om men ingen stod där. Höll hon på att bli sinnessjuk?!

Emma satte sig vid bryggans kant och tittade ner i det ljumma vattnet. Det hon mest av allt ville i den här stunden var att simma. Plötsligt hörde hon en röst. **"Du vet väl att det är farligt att gå ut på natten, det är då som allt farligt händer."** Vem var det? Hon steg upp och vände sig om, men ingen stod där. För sent upptäckte hon en siluett av en människa som stirrade rakt in i hennes själ.

Emma skrek så högt hon kunde. Men hon visste att ingen skulle höra henne. Hon såg siluetten komma närmare. Nu var det väl ute med henne? När den kom närmare märkte hon att det var Esmeralda.

- Vad tänker du göra? skrek Emma.
- Var inte rädd. Det kommer att gå så fort att du inte hinner känna någon smärta.

Allting gick så fort, hon hann knappt förstå vad som hade hänt, och så låg hon där i det kalla vattnet. En stor våg sköljde över henne och hon hamnade under vattnet. Hon sprattlade med armarna för att komma upp till ytan. Hon behövde luft NU! Efter något som kändes som en evighet kom hon äntligen upp till ytan. Hon började bli kall. Om hon inte skulle komma upp till ytan så fort som möjligt, skulle hon drunkna. Hon hade inget annat val än att skrika på hjälp. Om hon hade tur skulle någon hinna rädda henne innan det var för sent. Hon måste kämpa emot Esmeralda. Döden får inte vinna den här gången! Dessutom måste hon varna om Esmeralda för de andra. Annars kanske de också skulle hamna i knipa.

Utan att hon förstod varifrån kom en stor våg mot henne som drog henne ner mot botten. Hon kunde inte kämpa emot längre. Hennes lungor krampade efter luft. Hon visste att hon inte skulle kunna kämpa emot länge till. Hennes krafter började ta slut. Emma visste att hon inte skulle ha något annat val än att släppa in vatten och drunkna. Hon hade ändå haft ett bra liv. De andra skulle nog klara sig och kunna fortsätta sina liv utan henne.

Så öppnade hon munnen och drog in vatten. Hon kände hur hon sakta började slappna av och hur det började mörkna för ögonen. Hon skulle få det bra, det visste hon. Det hon också visste var att mamma, pappa, Elliot, Lisen, Stella och Isabella, och alla de andra skulle sakna henne. Hon funderade en stund. Och så sa hon:

- Mamma! Jag kommer att sakna dig så rysligt mycket! Även dig pappa, Elliot och Lisen. Men jag kan lova er, jag kommer att ha det bra...

Och så blev det tyst på hela havets botten. Ingen sa något mera.

Det var tyst en lång stund.

Jag hoppade till av att Emilia från ingenstans sa:

- Sanning eller Konka, Nour?

- Men ahh, vad du skräms!

Jag tittade på Emilia med en rynka mellan ögonbrynen. Måste du skrämmas så? Jag sov faktiskt!

- Förlåt! Men svara nu. Sanning eller Konka?

- Okej. Jag tar väl konka.

Jag hörde ett litet "yes" från Emilias håll. Vad hade jag gjort?!

- Då ska vi se. Hon funderade en stund innan hon svarade. Du ska gå till köket och hämta två kastrullock, när du har hämtat dem ska du gå runt utanför rummen och slå på dem och ropa "VAKNA" så högt du kan.

- Du kan inte mena allvar! Inte en chans att jag tänker göra det där.

- Måste och måste. Klart du inte behöver. Men då kommer jag att säga till alla på lägret att du är en fegis. Och det vill du väl inte, eller?

- Måste du vara så dum!

Jag sneglade på Emilia. Hon höll på att skratta ihjäl sig, det såg man.

- Visst. Jag gör det väl då. Men om någon blir arg på mig kommer jag att skylla på dig. Bara så att du vet.

- Visst. Överenskommet.

Emilia började skratta. Jag kunde inte hålla mig, utan drogs genast med i hennes skratt.

Jag gick ut ur rummet och skyndade in i köket. Jag såg mig om. Ingen var där. Jag tog snabbt två lock och sprang snabbt ut ur byggnaden. Ska jag verkligen göra det här? Men vill man hellre bli kallad fegis av alla? Nej! Förstås inte. Jag måste.

Så nu stod jag där framför dörrarna till de olika sovsalarna, redo att börja smälla och skrika. Jag hörde Emilias fnitter. Det här var hennes lyckodag.

Så började jag slå. Jag slog så hårt jag kunde samtidigt som jag ropade **VAKNA!** Jag hörde någon som var på väg mot mig. Jag slutade genast att slå och öppnade dörren till vårt rum. Emilia satt och gapskrattade på golvet framför mig. Jag stängde dörren till vårt rum. Jag hörde någon utanför rummet. Vi stelnade till. Bara jag inte skulle bli upptäckt. Esmeralda skulle säkert bli rasande. Jag ville inte ens veta. Minuterna gick men ingen kom. Jag började andas ut tills... Jag hörde det. Jag... stirrade mot dörren som öppnades. Min puls blev dubbelt så hög som den varit innan. Dörren öppnades och Esmeralda tittade in.

- Och vad gör ni då? undrade hon med en stark ton i rösten.

- Vi blev väckta av det starka ljudet och kunde inte somna om, svarade jag.

Hon stirrade rakt in i oss, som att hon skannade av oss för att se om vi talade sanning.

- Okej. Hoppas ni sovit gott. Jag ska gå och meddela Charlotta att hon kan börja göra frukost.

- Tack. Vi ses vid frukosten, tackade Emilia.

Vi stirrade på varandra. Det skulle bara ta sekunder innan vi skulle börja skratta igen.

Jag steg upp och gick ut i korridoren. Jag ville prata med Isabella och Elsa. Kanske de visste något?

- Får jag komma in? frågade jag.

Isabella stod vid dörren.

- Okej. Jag har ändå ingen att dela rum med.

- Var är Elsa?

- Hon är i sitt rum med Bianca.

- Har det hänt något speciellt? undrade jag.

- Nej... Jag är bara ledsen över Emma. Efter att hon... Ja vad ska man säga... försvann... har jag ingen att vara med. Det känns som att jag är ensam hela tiden. Du är ju med Emilia och Elsa har Bianca. Då blir jag automatiskt ensam.

- Förlåt om jag varit för lite med dig. Men det har känts som att jag varit mycket mindre med Emilia på sista tiden. Därför har jag varit mindre med dig. Men jag ville inte såra dig. Förstår du?

- Ja, det gör jag.

Jag steg upp från sängen och kramade om henne. En lång och varm kram. Hon log mot mig. Vi gick ut ur rummet och till Biancas rum. Inne i rummet satt Elsa och Bianca och målade sina naglar. Det luktade starkt av nagellack. Jag hade lust att svimma.

- Ville ni något? undrade Bianca.

- Vi tänkte bara komma och titta hur ni har det, svarade jag.

Plötsligt hördes ett skrapande mot taket. Vad var det?

- Vad var det?

Isabella skrek till så att det skakade i hela rummet.

Jag hade lust att säga något lugnande, men jag tror inte att det hade hjälpt. Så hördes det igen, men mera som ett högt dunsande. Då skrek jag också till.

Esmeralda kom in med en bekymrad blick i ögonen.

- Ni måste komma nu!

Vi stirrade på varandra. Vad var det som höll på att hända? Försiktigt smög vi oss ut från rummet och in i mysrummet.

Framför oss satt en rad med bekymrade barn. Vad hade hänt?

- Jag vill inte oroa er, men blixten slog ner på huset igår natt.

Jag såg mig om. Oroliga blickar mötte min blick. Alla var rädda.

- Är det allvarligt? undrade jag.

Jag var rädd.

- Allvarligt och allvarligt, det beror väl på vad man tycker är allvarligt.

Vad skulle det nu betyda? Skulle jag vara rädd? Eller inte?

- Ni behöver alltså inte vara rädda, vi ska skydda er.

Det var som att hon hade läst mina tankar.

Vi blev ombedda att ta det lugnt i mysrummet och titta på film, medan Esmeralda och Charlotta skulle ta hand om läget. De skulle ringa någon gubbe som säkert skulle hjälpa oss. Men jag tänkte minsann inte gå och titta på någon skittråkig film med en massa snorungar, jag tänkte ta reda på vad som hände. Tänk om vi var i fara? Hade vi tillräckligt med mat för flera veckor? Jag smög mig försiktigt fram till dörren för att höra vad de pratade om.

- Vad ska vi göra? hördes Charlottas röst säga.
- Jag vet inte. När ska vi göra det som vi gjorde sommaren 1911?
- Vi får nog vänta lite till, svarade Charlotta.
- Ska jag meddela gubben nu?
- Gör det, svarade Esmeralda.

Vad menade de med det som de gjorde sommaren 1911? De kan väl inte ha levt då? Eller? Det här måste undersökas bättre.

- Här, här är tidningen från sommaren 1911.
- Vi måste göra det på samma sätt.
- På natten precis kl. 01.15 måste vi ses på mitt kontor.
- Ska vi gömma artikeln och de andra sakerna på ett nytt gömställe?
- Nej, byrålådan i hallen blir bra.
- Charlotta, se till att ingen får veta om detta, och meddela den där förbaskade gubben.

När det blev natt tänkte jag undersöka det här. Vore det bättre att göra det här med någon? Nä, det här var mitt eget uppdrag.

Kapitel 3

Jag smög omkring i Esmeraldas kontor. Jag måste hitta fler ledtrådar. Det enda jag hade fått bild på var artikeln.

Med bultande hjärta öppnade jag en av skrivbordslådorna. Inne i lådan fanns bilder på små barn. Dödartiklar, fotografier, texter... Ja allt möjligt. Jag tog upp en av dödsartiklarna.

10.6 1911

En flicka hittades död mitt i skogen och polisen kallades till lägret Skogsrået i Ekenäs skärgård. Polisen hade fått vittne om att barnen blev illa behandlade men lägerledaren Esmeralda Johansson kunde garantera att barnen var i trygga händer. Hon sa även att flickans tragiska död

hade ingen kunnat hjälpa. Förmodligen hade hon behövt gå på toaletten mitt i natten och inte hittat tillbaka till lägret i mörkret.

Anna Carolina Ekblom

3.4 1904 - 10.6 1911

“Du är evigt i våra hjärtan och vi kommer alltid att minnas dig” hälsar moster Beatrice

“Du var alltid glad och spred glädje i vårt hem, du hade en underbar fantasi, varför skulle ditt liv sluta i en sådan här tragedi? Du hann ju bara bli 7 år gammal. Lilla älskling, du var vår lilla lyckoskatt. Nicklas saknar dig också och jag och pappa ska ta hand om din kanin. Hon har faktiskt fått ungar, du skulle ha älskat dem. Den sötaste fick döpas efter dig. Jag hoppas att du får det bra i paradiset.” Mamma, pappa och Nicklas.

Utan att förstå det var jag full i tårar. Stackars lilla Anna, hon blev ju bara 7 år gammal, aldrig fick hon uppleva att vara vuxen. Jag började känna mig rädd att vara på det här lägret. På något sätt kändes det som att det här var en ledtråd som skulle få mig att förstå vad som skulle hända. Någon som ville hjälpa mig att rädda alla innan det var för sent. Skulle vi på lägret dö? Skulle samma sak hända oss, det som hade hänt de där barnen för 100 år sedan?

Jag måste hitta fler ledtrådar. Jag tittade på klockan. 00.45. De skulle komma hit och 30 minuter. Jag måste ut så snabbt som möjligt. Allt måste tillbaka på samma plats som det varit på. Men först måste jag ta bilder på alla fotografier och allt annat. När jag väl gick hade jag bilder på allt jag sett så jag skulle kunna analysera alltsammans. Jag sprang över gräset och in i stugan. Jag tittade på armbandsklockan, den var 01.05. Om precis tio minuter skulle de träffas. Jag måste höra. Men hur? Jag skulle kunna sätta en sändare, men det finns en för stor risk att bli upptäckt, och att smyga sig på dem var inte ens ett alternativ.

Jag gick bara och lägger mig, imorgon var det en stor dag.

Jag vaknade av ljud tidigt på morgonen. Emilia hade vaknat och stod framför spegeln och försökte pilla bort sina finnar. Vad gjorde hon så här tidigt på morgonen?

- Vad gör du?

Emilia hoppade till av frågan.

- Gud vad du skrämmer mig. Jag kunde inte sova och tänkte försöka bli av med mina finnar, men det blev bara värre.

Emilia svängde sig om. Hennes ansiktet var fullt av blodiga prickar.

- Vad f**...

- Jag vet...
- Jag måste visa dig något. Jag tog fram min telefon och visade det första fotografiet.
- Vilka är de där?
- Det är barn från det här lägret för 100 år sedan.
- Okej?... Vad ska det betyda?
- Jag tror jag vet vad som hände då... Jag har hittat en massa tidningar och dödsartiklar från det året. Jag ska visa dig dem snart, men du måste lova att inte berätta för någon. Lovar du?
- Ja, jag lovar på hedersord. Bild för bild och text för text visade jag Emilia vad jag hittat tills jag kom till en artikel jag inte sett tidigare. Jag började läsa tyst för mig själv så att det inte skulle väcka misstankar.

Lägret Skogsrådet utanför Ekenäs skärgård har äntligen öppnats igen!

Den nya lägerledaren Esmeralda Johansson är ivrig inför nästa sommar då det kommer nya barn för att delta i det legendariska lägret. Lägret blev avstängt för 50 år sedan på grund av sjukdomar och andra smittor som spred sig på lägret. Lägret stängdes ner sommaren 1859. Flera dödsfall hade inträffat bland barnen och även ledarna. Johansson garanterar att hon ska hålla lägret i ett bättre skick än det var tidigare. Om ett år öppnas lägret igen och innan det öppnas hinner lägret moderniseras och fixas efter senaste gången. Johansson och även de andra ledarna hoppas att så många som möjligt ska delta nästa sommar. Åldern är från 7-16. Alltså hela grundskolan är välkommen. Men endast 30 platser finns, ring gärna till numret nedan om ni vill anmäla ert barn och det står även mera specifikt om lägret.

Tel. 0568342179

Lägret ordnas i Ekenäs skärgård

Adress: Skogsstigen 11 Ekenäs

Tid: 3 veckor, beroende på hur klart det är.

Packning: nödvändiga saker: tandborste, underkläder

simkläder, kläder, tidsfördrivande saker som en bok eller annat man är intresserad av.

Så innan 1911 hade lägret inte ordnas på 50 år? Varför gav det här lägret mig kalla kårar? Allt jag läste om det här var bara dåligt, det stod aldrig något bra.

- Wow, vad coolt! sa Emilia. Tänk, vi är nästan de första som varit i den här nyare byggnaden.
- Men minns du vad jag visade dig precis? Jag tycker inte att det här verkar som en bra plats.
- Du kan inte bara dra slutsatser baserat på två artiklar, förresten så var det andra ledare och det var förr. Det har säkert blivit bättre med åren.
- Men ledarna heter ju samma sak? sa jag förtvivalat.
- De kanske är släkt? Kanske mamman ville att hennes barn eller mormodern ville att babyn skulle ha samma namn?

Emilia hade nog rätt, jag var nog bara för rädd av mig. Klart att Esmeralda inte kunde vara över hundra år. Det skulle vara omöjligt.

Idag skulle vi ha idrottsdag. Vi skulle bli indelade i grupper på tre och prova på olika idrottsgrenar som till exempel stafett, fiske, simning och annat.

Mitt lag bestod av, mig, Nour, Elsa och Isabella. Vi skulle börja vid simningen.

Jag låg i vattnet och simmade så fort som möjligt till kobben på andra sidan, jag måste vinna över Benjamin. Då skulle vi vara före det andra laget. Jag klättrade upp på klippan och dök ner i havet igen. Benjamin var strax efter mig, jag skulle inte ha en chans. Jag slöt ögonen och simmade så fort jag kunde. Till slut tog mina armar i bryggan och jag hävde mig upp, i ögonvrån såg jag Isabella som hoppade i vattnet. När mina ögon vant sig vid ljuset igen såg jag Benjamin långt bakom. Hans lag skrek åt honom att skynda sig, de höll ju på att förlora århundradets tävling. Vinnarna för varje tävling fick olika priser. Just i simning kunde man vinna en flytande bio, vilket innebar bio i vattnet. Det var det största priset. Jag hann knappt reagera när deras nästa deltagare hoppade i. Isabella var först vid kobben, hon skulle vinna, jag bara visste det.

Mitt lag hade vunnit 3/10 tävlingar och vi fick tre olika priser.

- Simning: flytande bio
- Fotboll: stranden för oss själva tre morgnar i rad.
- Klättring: en natt i kojan.

På kvällen satt vi vid lägerelden och grillade korv för första gången under lägret. Det var så mysigt att jag redan hunnit glömma att vara orolig eller rädd för det jag läst i de gamla tidningarna. Vi satt och grillade korv och marshmallows och drack varm choklad, mysigare än så kunde man inte ha det.

När jag låg i sängen den kvällen textade jag mamma:

Hej mamma. Hur har ni det?

Hej älskling! Vi saknar er så. Vi har det bra men det vore roligare med er. Men ni skulle ändå ha det tråkigt här eftersom jag och pappa bara jobbar. När ni kommer hem åker vi till Kanarieöarna och tillbringar resten av sommaren i huset. Mormor och morfar är redan där och väntar ivrigt på att vi ska komma. Hur har ni det? Hur är det med Love? Har han hemlängtan?

Vi har det jättebra här.

Jag lät bli att berätta om allt jag hittat och hur orolig jag var för Loves skull och för alla andra barns skull.

Jag tror inte han längtar hem, vad jag vet. Han var lite ledsen första dagen eftersom han inte fick dela rum med mig men nu verkar allt ok. Han har verkat lycklig den senaste tiden. Han delar rum med Siiri och Svante, så han är åtminstone inte ensam. Jag delar rum med Emilia och jag tillbringar också mycket tid med Isabella, Emma, och två nya kompisar, Elsa och Bianca.

Jag ville inte oro min mamma genom att berätta om Emmas tragiska dödsfall. Då skulle hon skicka oss hem genast. Kanske skulle det vara bra, men om inte Esmeralda var farlig så var det ju ingen orsak att vara orolig eller rädd, och jag vill inte oro mamma i onödan.

Det låter ju bra, hälsa från mig till Love. Godnatt älskling, vi kan höras igen lite senare. Puss och kram, mamma och pappa.

Godnatt från oss båda!

När jag stängde av telefonen kändes det så tomt igen. Emilia hade redan somnat och förmodligen de andra också eftersom det var så tyst i huset. Jag visste inte om jag skulle vara rädd eller inte. Jag ville njuta av det här lägret men å andra sidan så verkar det farligt här.

***

2.2.1913

Kära dagbok!

Jag börjar känna mig rädd på riktigt. Jag önskar att mor eller far vore här med mig nu. De måste vara väldigt oroliga. De flesta mår helt okej här men en del har blivit sjuka eftersom vi får en så ensidig kost. Rakel är fortfarande vid liv men lika dålig som förut. Jag och Anne försöker lätta upp stämningen men det är svårt eftersom allting är så dystert här. Polisen har tydligen slutat leta efter oss men jag hoppas att vi ändå blir hittade och att Esmeralda hamnar hos polisen. Vi har försökt att rymma härifrån många gånger men varje gång har vi misslyckats. Jag är rädd att vi blir fast här för evigt. Jag kommer ihåg när mor visade mig artikeln om lägret, hennes mamma hade en gång varit där och hon hade gillat det. Det hade varit precis innan det stängdes ner. När mor och jag läste, tyckte vi att det verkade som ett intressant och roligt läger. Men endast jag och Rakel var tillräckligt gamla för att komma med. Jag var bara 11 år då, sommaren innan 1911, och Rakel sex år. Mina fyra andra syskon var för unga. Lisa var fem år då, nu är hon redan åtta år, Axel var 3 år, Nils, eller han kallades för Nisse var 1 år och Margareta föddes samma år som vi kom till lägret.

Mitt och mina syskons födelseår:

Elisabeth: 14 år född 13.1 år 1899

Rakel: fyller 9 år född 6.4 år 1904

Lisa: fyller 8 år född 2.3 år 1905

Axel: 6 år född 29.1 år 1907

Nisse: fyller 3 år född 29.12 år 1910

Margareta: fyller 2 år född 25.5 år 1911

Jag önskar att jag skulle hinna uppleva Margareta som liten när jag kommer hem igen.

Jag måste gå, vi har veckans gymnastikpass.

***

Mitt i natten vaknade jag av en mardröm. Den hade handlat om barn som varit fast på ett läger, lite som det här. Ledaren hade hållit dem instängda i källaren i nästan två år. Jag var ett av barnen där, vad hette jag nu igen? Elisabeth? Ja, så var det. Och så hade jag en bästa vän som hette Anne. Allt var så märkligt för jag tyckte att jag kände igen mig. Det kändes som att det var här, men förr. Nu förstod jag, jag hade förstås blandat ihop allt jag läst om det här läger

och så hade det blivit en dröm. Jag slöt ögonen och försökte somna om, men varje gång kom jag tillbaka till samma otäcka dröm. Det var så realistiskt allting, det kändes så verkligt när jag var inne i drömmen.

När morgonsolen tittade in genom gardinerna kände jag mig fortfarande trött. Jag hade haft väldigt svårt att somna om på natten. Det var som att drömmen ville berätta klart sin berättelse, innan jag skulle få drömma något annat. Emilia sov fortfarande, hon verkade ha sovit gott i natt. Klockan på nattygsbordet visade 5.45. Det skulle ta lång stund innan hon skulle vakna, kanske skulle jag kunna ta en sväng till Loves rum? Jag steg upp och gick in till Love, Siiri och Svante. De sov alla så sött tillsammans, jag kunde inte låta bli att lägga mig bredvid Love. Han låg där, ensam och såg så ynkelig ut. Jag lyfte på täcket och lade mig bredvid honom. När jag stängde ögonen, kände jag äntligen hur det mörknade för ögonlocken.

När jag vaknade senare på morgonen hade jag nästan glömt att jag låg i Loves säng. Han hade precis vaknat och letade efter kläder för dagen.

- Vad gör du i mitt rum storasyster? frågade Love.

- Jag hade svårt att somna om på morgonen och tänkte att jag kunde komma hit.

Love är bara så underbar, han känns så liten även om han redan är sju år. Jag vet inte ens om mamma hade tillåtit honom komma med hit ut till lägret, om inte jag och pappa hade envisats med att jag kan ta hand om honom, jag var ju stor nu, 12 år redan.

*

Jag och Love låg gömda i ett hemligt rum. Vi hade upptäckt en lucka i klädskalet i mitt och Emilias rum. Genom den hade vi hittat ett hemligt rum som varit orört i flera tionden.

Vi satt på golvet i rummet som lystes av en glödlampa. Jag såg mig om i rummet. Det fanns nästan ingenting, bara en trasig fåtölj, en glödlampa och en bokhylla. Plötsligt kände jag att en plank under mig var lös. Jag drog upp den för att sätta fast den bättre men då såg jag något där nere. Det såg ut som en liten bok. Jag lade mig på mage och drog fram den lilla boken. Den såg gammal ut och pärmen var sliten och färgen hade börjat flagna.

Love låg och sov i fåtöljen bakom mig. Han sov oroligt, jag började känna mig orolig för honom. Han har inte sovit gott sedan vi kommit hit. Jag skulle ha velat berätta för mamma om allting som hänt på sistone och allt jag var orolig över, men jag visste att de ändå inte skulle

hinna vara med oss eftersom de hade så mycket jobb att göra. De skulle få semester först i slutet av juni eller början av juli då vi skulle åka på semester med familjen till Kanarieöarna.

Jag tog fram boken igen och märkte att det inte var en normal bok som jag hade trott. Det var en dagbok.... Elisabeths dagbok..... Elisabeth... Hon från min dröm...

Men jag glömde snabbt bort allting när jag kom att tänka på Love, min älskade lillebror. Jag måste ta hand om honom och se till att inget ont hände honom. Jag hade en känsla av att något hemskt var på gång, något riktigt hemskt som kunde skada oss alla och lämna stora hål av längtan i andras hjärtan. Jag reste mig snabbt upp och gick fram till den sovande Love. Hade kurragömman tagit slut än? Letade alla efter oss just nu? Kanske vi borde gå ner igen? Jag tog Love i min famn och tillsammans gick vi ner för trapporna mot luckan, men den var låst...

Jag drog intensivt i dörrhandtaget men inget hände. Jag började dra hårdare men det ville inte ge med sig. Jag började bli orolig, vi skulle inte klara oss så länge utan vatten, endast tre dagar. Jag tog fram telefonen och testade att ringa Elsa.

Ingen täckning

Jag kommer bli galen på den här telefonen, varför ska den inte funka när man behöver den som mest? Jag gick upp med Love igen. Jag såg mig om i det lilla rummet, bokhyllan var full av gamla böcker och lådor med olika papper och häften.

Jag tog upp ett papper och läste "skogsrået", äsch, det handlar bara om lägret. Jag lade ifrån mig pappret. Jag tog fram min telefon, 2%, skit också. Nu blir det ju lättare att komma ut.

Jag satt och läste på mattan i det lilla vindsrummet, det var ju en bra idé att gömma sig i ett rum som ingen kände till! Ju mer jag tänkte på det, kände jag mig mer och mer dum. Hur kunde jag komma på idén att gömma mig i ett rum som ingen kände till och där wifi inte fungerade? Jag måste ju vara helt från vettet.

***

4.2 1913

Kära dagbok!

Jag tror att vi blir här för evigt. Esmeralda har gett oss fler och fler strikta regler som att till exempel bara få prata med varandra max en timme per dag. Det är helt galet. Hur kan en människa vara så hemsk? Vad har vi gjort åt henne som gör att hon hatar oss? Jag måste lägga

undan boken nu, Esmeralda kommer att skrika på mig om hon får reda på att jag dokumenterar allting som händer här, det är ett perfekt bevismaterial för polisen.

***

Jag började rota i mina fickor efter något att lirka upp låset med. Då kände jag hårspännet som hängde i mitt hår. Jag satte in spännet i nyckelhålet och började dyrka upp låset. Till slut gav dörren vika och öppnades med ett litet klick. Jag och Love kröp genom luckan och in tillbaka till mitt och Emilias rum.

När jag låg där på golvet i mitt rum hade jag en massa frågor i mitt huvud. Vem var Elisabeth? Vad hade hänt henne? Varför fanns det en hemlig vind här? Jag ville veta mer, men hur skulle jag få chansen? Med ens kände jag mig rädd. Hur farlig var hon? Alltså deras lägerledare som tydligen också hette Esmeralda.

På natten drömde jag att jag var i skogen. Jag sprang för mitt liv, djupare och djupare in i skogen. Jag sprang i timmar tills jag inte längre visste var jag var. Jag vände mig om men ingen stod där bakom mig. Hade jag inbillat mig alltihop? Himlen var svart som kol och jag såg inte det minsta ljus så långt jag kunde se. Jag fortsatte framåt längs stigen och hoppades på att se landsvägen, men ju längre jag gick desto längre bort från vägen kom jag. Jag bestämde mig för att slå läger vid en stor tall. Men det jag inte visste var att det fanns vargar i skogarna.

Jag vaknade kallsvettig av mitt eget skrik. Jag såg mig om i rummet, men det enda jag såg var vargattacken. Hur jag än blinkade och gnuggade mig i ögonen såg jag en varg rakt framför mig. Jag kände fortfarande smärtan i min arm, jag måste ha slagit den mot sängkarmen i sömnen. Jag hade den skräckinjagande känslan kvar och mitt hjärta slog två gånger snabbare än vanligt. Jag brukade aldrig känna så här efter en mardröm.

Jag tittade på sängen bredvid mig. Emilia låg fortfarande och sov, men jag kunde inte somna om längre. Det enda jag kunde tänka på var skogen, mitt i natten, som nu. Plötsligt fick jag känslan att jag borde gå till skogen och följa stigen, den skulle leda mig någonstans. Men skulle jag våga gå ensam mitt i natten i skogen? Det var kanske exakt så som Emma dog. Hon kanske gick ensam på stranden eller i skogen. Kanske drunknade hon eller tappade bort sig.

Jag och Emilia hade bestämt oss för att tillsammans gå till skogen som jag drömde om i natt. Antagligen skulle det inte vara något viktigt men jag kände på mig att jag var tvungen att veta vad som hände den natten, kanske inte för min men kanske för någon annans skull.

Jag kände mig både rädd och osäker på det jag valt att göra. Så nu var jag här mitt i skogen utan att veta var jag var eller vad jag gjorde här. Vi promenerade längre in i den täta skogen. På något underligt sätt kände jag igen mig, fast jag aldrig hade varit här förut. Långt framför mig såg jag en hög tall. Grenarna sträckte sig högt upp i skyn, så långt att jag inte såg deras slut.

När vi närmade oss trädet såg jag rivmärken på stammen av trädet. Som att en varg dragit sina klor genom barken. Hela min kropp rös.

- D...det är sant, stammade jag.
- Vad är sant? frågade Emilia häpet.
- Vargen, märkena på trädet, ser du? Jag pekade på trädstammen framför mig.

Men innan hon hann svara skrek jag till. På marken bakom trädet låg det en blodig och sönderriven klänning. Mitt hjärta slutade slå.

Fortsättning följer...

Text av anonym ordkonstnär

Eireann Connell

Det är bara någon dag till höstlovet. Hon sitter vid skolbänken, den som är närmast fönstret och vrider på sin fot. Hon snurrar med blyertspennan i sin hand tills den faller på golvet. Hon tar upp blyertspennan och ser honom dela ut historiaexamen. Hon stiger upp, tvekande. Ska hon sätta sig igen eller ta sin väska och springa ut? Hon springer ut från klassen, känner hjärtat bulta, huvudet sprängas och den isande blicken i nacken. Hon hör dörren stängas, läraren säger något men hon hör inte vad och i samma sekund är hon i korridoren och sedan nästan på väg ner mot gatan.

Ute yrar höstvädret och löven snurrar runt och snart kommer den riktiga stormen. Väskan slår henne hårt mot sidan men det spelar ingen roll. Inte heller spelar det någon roll att hon inte hinner sätta på sig ylletrojan förrän hon är på tåget. Hon sätter sig ner och tar nu fram ylletrojan, den vita skjortans krage under ylletrojan är alldeles blöt och känns otrevlig mot huden. Den rutiga kjolen är också blöt men det gör inte heller någonting just nu.

Jag ligger i sängen, tittar upp mot taket. Några affischer är fast på snedtaket, de föreställer olika skisser på rymdfarkoster och planeter.

I huvudet susar tankarna runt fortare än trädkronorna ute på bakgården. Jag suckar djupt och försöker stiga upp men lägger mig ner igen. Till slut måste jag ha somnat för nästa gång jag vaknar så sitter min morbror i fotändan av min säng.

MORBROR SEAMUS

Jag tar fram nycklarna och öppnar dörren, det hade varit en ovanligt lugn dag på kontoret idag. Jag hade hela tiden haft på känn att det var någonting som hade hänt Eireann. Så jag hade bestämt mig för att gå tidigare hem. När Eireann var liten brukade hon alltid springa till hallen när hon hörde nycklarna i låset men inte längre. Jag gick upp för trappan och knackade fem gånger på dörren, det var vårt hemliga kodspråk. Jag hörde ingenting från andra sidan dörren, i vanliga fall skulle jag ha lämnat henne ifred men inte nu. Dörren gnisslade till och som jag hade

gissat låg hon på sin säng med trassligt hår och tårar i ögonen, sminket hade också runnit ner för hennes kinder. Hon vaknade till när jag satte mig vid fotändan. Yrvaket tittade hon på mig med sina stora gröna ögon, de fick mig alltid att tänka på hennes mamma, min syster.

LEONARD

“En varm choklad med extra marshmallows och vispgrädde och en pain au chocolat, merci”, sa jag och gick mellan de små runda borden till en barstol närmast fönstret.

På andra sidan gatan var biblioteket och några dyra märkesbutiker. Biblioteket var vart jag skulle gå till näst. Jag drack snabbt upp min varma choklad och åt upp min pain au chocolat och gick ut på gatan, drog läderjackan närmare. Det hade inte varit så här blåsigt tidigare idag. Biblioteket var säkert den äldsta byggnaden i staden, dörrarna var stora och tunga och vid huvudingången var väggen utanför utsmyckad fint med en rund båge ovanför dörrarna. Själva byggnaden var av ljust tegel och taket bestod av mörka tegelpannor och högst upp fanns det ett torn med ett kupolformat tak, kupolen var av mörkblått glas och hade olika stjärnbilder på sig. Fönstren var så stora att jag nästan varje gång jag gick dit brukade sätta mig på fönsterbrädet och läsa böcker eller serietidningar.

Just efter att jag börjat läsa på den tredje serietidningen blev jag störd av en lite hes harkling snett bakom mig.

"Hej ursäkta mig...", sa rösten och jag hoppade ner från fönsterbrädet.

"Nej nej, det var inte alls det, jag bara tänkte att du skulle vara intresserad av att gå med på det här lägret?" sa rösten och när jag vände mig om såg jag att det var en av de äldre bibliotekarierna vars namn jag inte ännu heller kom ihåg, hon höll en bunt flyers i famnen.

"Det ordnades också när jag var yngre, men det var bara min storebror som fick komma med, och han tyckte att det var kul fast det var någonting märkligt som hände... Det står mer här och ta fast också några till ifall du skulle ha några vänner som skulle vara intresserade att komma med", sa hon och smålog så det blev rynkor i hörnet av hennes ögon.

Jag tog en, satte den i högen av olästa serietidningar och hoppade upp på fönsterbrädan igen.

Ute skymde det när jag äntligen blivit klar med serietidningarna och jag bestämde mig för att hoppa ner igen och gå hem.

Solen skiner sina sista strålar som kastar sig genom det största fönstret i mitten av väggen. Fönstret är format som en halvmåne och på andra sidan byggnaden finns det ett likadant men format som en sol. I glaset har någon för längesen också smyckat ut ett leende ansikte åt solen och ett mera sorgset åt månen. Halvvägs till ytterdörren vänder jag mig och om och ser att jag lämnat min väska på fönsterbrädan så jag halvspringer tillbaka.

I stunden han springer tappar han en av de två flyers han tagit men märker ingenting.

Dörren går fast bakom mig med en smäll och det ekar tyst tillbaka, hallen är som vanligt ett litet kaos med skor och en jacka hade visst fallit i morse när jag stack till skolan.

NATASHA MAROZAWA

Hon smäller dörren fast bakom sig och sätter sig på det kalla golvet men ställer sig långsamt upp igen. Den svarta kajalen och den glittriga ögonskuggan tonas bort och blir ett enda kladd. Hon ser sig i spegeln, känner hon igen vem som visar sig där på andra sidan?

Jag drar upp ärmarna, händerna skakar och knogarna vitnar, snart är de mer röda än vita och lavoaren har färgat sig röd. Bland allt rött ligger där skärvor av något som en gång varit en spegel. Dörren öppnas. Det är en av de coola pojkarna i gymnasiet som kommer in. Alla vet att han spelar ishockey och är en av de populäraste i hela skolan. Han tittar på henne. De har aldrig pratat tidigare så vad *fan* gör han här?!

Så försiktigt att det nästan känns osäkert frågar han henne om han kan hjälpa henne på något sätt, hon svarar bara med att skaka långsamt på huvudet medan hela ansiktet snabbt färgas rött men han bryr sig inte, tar fram förband ur byxfickan och putsar hennes knogar och virar sen förbandet runt handlederna. sedan hörs det ett till klirr och kras och nu är lavoaren sönder.

“Jag vet hur det är, jag gjorde det också i min gamla skola men slutade med det när jag märkte att det är lättare att få ut känslorna på isen, men anyway, ifall du behöver nåt så säg det bara till mig eller skicka ett mess okej?” säger han helt naturligt, som om de känner varandra och ger henne en lapp med sitt telefonnummer på.

Röd som en tomat går jag ut från toaletterna och tittar ner i mina händer, ja mycket riktigt står där hans telefonnummer och sen en liten text i ganska otydlig handstil:

hej jag betalar sen för det som gick sönder och
jag vet att det är tufft för dig,
det kommer bli bättre.
om du behöver någon som en storebror
eller pojkvän finns jag här

Severi:)

Jag trycker den lilla lappen hårt och sätter den sen i byxfickan. Knogarna gör fortfarande lite ont men det känns bättre med förbandet på. Ute på skolgården yrar snön och några korpar flyger bortåt mot gravgården.

Eireann Connell

Någonstans i bakgrunden hörs svagt en LP-skiva spela *The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars* och en tonårsflicka med håret rött som eldsflammar är på väg nerför en trappa till köket. Hon har akrylfärg i ansiktet, på händerna och lite i håret och på kläderna. Hon ställer sig framför spegeln och sätter upp sitt hår i två space buns och går med lätta steg vidare till köket.

MORBROR SEAMUS

Jag vänder mig om, Eireann är på väg till köket. Hon har som vanligt akrylfärg lite överallt, en pastellgul akrylfläck har fastnat på hennes näsa. Det är en sak som alltid händer när hon målat och det är ingenting man ska säga något om. Mina tankar vandrar vidare från henne till hennes mamma, vad hände egentligen henne och när borde jag berätta för Eireann om henne? Visst,

hon hade ju förstås frågat om sina föräldrar redan länge, sen någon gång i dagis hade det varit visst. De andra barnen hade undrat var hennes mamma var och när hon frågat mig blev jag så till mig att jag bara sa “kom.” Och vi gick hand i hand hem. Sedan stannade jag upp längre än vad jag borde och grät, bara grät. Inget kan beskriva hur nära jag och hon var som syskon, som barn. Hon kom fram till mig varje gång de äldre pojkarna retade henne och jag stod vid hennes sida tills jag inte gjorde det längre.

Det enda jag hittat av henne var ett halsband, det som hon fick när hon började skolan; en halvmåne, i äktaste guld. Nu var det Eireann som bar det. Jag hade fortfarande den andra delen, solen, i silver. Den hade nu hängt runt min hals längre än hon varit borta.

NATASHA MAROZAWA

De kala trädkronorna mot den dystert gråa himlen speglade sig i de förfrusna vattenpölar. Hon sprang de sista stegen till butiken och föll vid dörren, kollade snabbt runt omkring sig, men ingen verkade sett något. Hon gick fram till salladsdisken och tog en med krutonger och höna, sedan förbi konserverna via müslin och till slut till kylan och hämtade en energidryck.

Energidrycken verkade leka kapplöpning med salladen, energidrycken vann överlägset och såg nästan mallig ut tills den blev stoppad av två stora händer av samma unga pojke i kassan som alltid. Han var den enda som inte bad om sjukförsäkringskort när hon kom dit.

På vägen ut tittade hon på anslagstavlan, där brukade oftast bara finnas tråkiga nyhetsartiklar men nu fanns där en flyer uppsatt: “Har du inga planer för sommaren? Kom med på läger i kristallsjöns nationalpark” läste hon tyst för sig själv. Längst ner stod någonting om att de intervjuade deltagarna på förhand, märkligt, tänkte hon men tog den med sig hem ändå. Pojken i kassan tittade på henne efter hon gått ut men skakade sen på huvudet. Det var säkert ingenting, mumlade han tyst för sig själv.

Eireann Connell

Från den gamla, mjuka, slitna marmortrappan ropade en flyer på mig. Jag tog upp den: det var någonting om ett sommarläger som skulle ordnas i en nationalpark bara ett par timmar härifrån. Jag satte flyern i min messenger bag och gick upp för den gamla spiraltrappan till

astronomitornet. Jag gick fram till den största väggen i hela rummet. Bokryggarna var klädda i nötta tyger vars färg långsamt men säkert hade försvunnit med årens lopp. De stod där på rad i alfabetisk ordning, men en fattades. Jag gick några steg tillbaka och höll nästan på att falla.

Hon tar upp det hon nästan fallit på och ser att det är en bok. Hon väger boken i handen, den är säkert över 100 år gammal. Med en nyfiken blick tittar hon på den, bokryggen är i ovanligt bra skick; en guldrand på den övre bokryggen och en annan längre ner. När hon ser pärmen ryggar hon snabbt tillbaka. En duns hörs och boken ligger på det gamla marmorgolvet igen. Hon tar försiktigt upp boken igen och börjar bläddra på måfå långsamt, fingrarna rör lätt de gamla sidorna och när hon kommer till det första uppslaget hajar hon till; *Till Eireann, hoppas du njuter lika mycket som jag gjorde när jag läste boken. Önskar dig sköna lässtunder. Där står inget namn, bara ett vackert rött hjärta. Sedan bläddrar hon lite vidare fundersamt och stannar till igen när hon läser på en rad; xxx [texten uppdateras hösten 2024].*

NATASHA MAROZAWA

Hon går längs de ödsliga gatorna, ett par löv virvlar runt i vinden, snart är hon framme. Hon går förbi den gamla biljettkassan. Hon öppnar en dold dörr bara tillgänglig för personalen och kommer in bakom scenen. Hon går vant fram i mörkret mellan musmaskerna och soldatkostymerna. Hon tassar med lätta steg ut på scenen. Står på det mörka scengolvet och tittar upp mot läktarna vars gyllene och vinröda färger får henne att känna sig aristokratisk. Hon tar ett par lätta steg som övergår till några hopp och snart hör hon de starka instrumentens symfoni ljuda i kroppen. Hon vinglar till och faller klumpigt så att vänster fot viker sig under henne. Hon svär tyst för sig själv och knyter upp Conversekon, masserar foten och stiger snabbt upp igen. Hon tittar mot bakre väggen av scenen, hade hon hört något eller fantiserade hon bara?

Foten värkte i takt med hjärtat som dunkade i bröstkorgen när hon försiktigt gick bakom scenen. försiktigt nynnade hon medan hon gick i mörkret. Men plötsligt stannade upp, hon hade hört någonting igen. Det var någon som visslade på samma sång hon nyss nynnade på. Det var säkert bara min livliga fantasi igen tänkte hon tyst för sig själv. Det var nu bara en kvart kvar tills hennes lektion skulle börja. Hon gick fram till scenen igen och satte sig vid scenkanten. Hon tog fram ett hårband ur fickan och började fläta det mörka håret.

LEONARD

Klockan tickar långsamt, sakta men långsamt blir det mörkt. Jag sitter vid fönstret och snurrar på pennan mellan fingrarna. Kommer inte på något. Det som ju oftast var så lätt är nu svårt så jag sätter ner pennan och tar gitarren och spelar några ackord.

"Maten är klar!" ropar mamma från köket.

Jag ställer mig upp och går med trötta steg ut från rummet och stänger dörren bakom mig. Jag vänder mig om, tyckte att jag hörde något falla, det är samma lägerflyer från tidigare. Jag tar upp den och går vidare till köket och slevar en stor portion ratatouille på tallriken.

"Vad var det där för någon lapp?" frågade mamma och tittade på lappen som jag satt i fickan med en förvånad rynka mellan ögonbrynen.

"Vänta- den här?" hon nickade instämmande.

"Jag fick den av nån av de där bibliotekarierna idag när jag gick till bibban", fortsatte jag, "det är något om ett läger som ska typ ordnas nästa sommar."

Jag gav lappen till mamma. Hon tittade intressant på den och gav den sen tillbaka och sa:

"Det här låter ju jätteroligt! Jag gissar att du vill att jag anmäler dig?"

Jag nickade till svar och sa någonting som skulle låta som ett "oui, merci beaucoup!" men det hördes knappt eftersom jag just ätit en alldeles för varm aubergine.

Efter middagen gick jag tillbaka till mitt rum och stannade tyst för en stund. *Vad var det som jag skulle göra? Jo jo, det var ju den där skoluppgiften... men- äh orkar inte göra den nu, klockan är ändå mycket och det är skola imorgon.* Så släckte jag lampan på fönsterbrädan och föll in i drömmarnas djupa värld.

Eireann Connell

Någonstans lite längre bort i staden, i ett lite mindre egnahemshus, på andra våningen är ett fönster öppet, en mörk kontur av en flicka som spelar violin syns. Vinden viner där ute och

trädet utanför kastar av sig sina sista löv i melodin av den violin som spelas i vindsrummet, på andra våningen i ett lite mindre egnahemshus. Hon står där vid det öppna fönstret, med bara ett tunt, vitt nattlinne på sig. samma rutin gång på gång, varje kväll i 13 år. De små planeterna i fönstret susar i vinden, de svaga men översvallande tonerna flyger ut med vinden. Katten ligger på fönsterbrädan inklämd mellan en växt och en skivspelare och sover djupt.

NATASHA MAROZAWA

En tidig morgon, lika tråkig som alla de där morgnarna under vintern före eller efter det snöat och är på väg mot våren. Hela himlen är täckt med dystra, tjocka moln. Molntäcket virar sig runt halsen som ett rep som snabbt dras runt halsen. Jag sväljer och sväljer men molnet i halsen vill inte försvinna.

Molnet i hjärnan försvann inte heller, jag knöt näven och slog det hårdaste jag kunde mot mitt ben men kände ingenting. Jag vände mig tillbaka mot hållet jag kommit ifrån och satte mig på trappan. Byxorna blev genast blöta men det gjorde ingenting. Några trappor ner hoppade en liten sparv och flög sen vidare ner för trapporna och sen över gatan mot skolan. Snart började elever samlas i klungor lite här och där; de populära och snygga flickorna i ett hörn, hockeykillarna vid trappan ner till källaren och skåpen. Enligt rykten hade någon elev en gång dött där för typ 30 år sen men det är ju bara rykten, vem skulle tro på sånt?

Efter att klockan ringt in och alla gått in springer jag ner för trappan och ut mot gatan.

"What's up, my man Sev hu e läget?! E du alls nervös fö matchen ikväll?" frågar en av de mindre kända pojkarna i Severis gäng och lägger armen på hans axel.

Severi tar av sig sin lippis och skakar på huvudet så hans mörka, långa hår flyger åt alla håll.

"Nahh int har ja tid fö sånt de vet du ju, jävla duster" säger Severi och knuffar till Connor.

"JA E INT NÅN JÄVLA DUSTER VAFAN-" skriker Connor och knuffar till Severi så han flyger rakt mot metallskåpen, sen tittar han på klockan på andra sidan aulan.

"OH SHIT- titta lektionen har redan börjat för en halv timme sen", och skrattar medan han lyfter sin väska mot ryggen. Hur fan ska han nu kunna spela ikväll tänkte han för sig själv medan han gick ner för spiraltrappan till kemisalén.

“Ja och det är allt ni behöver veta till provet...”

Läraren tystnar när hon ser honom komma in i klassrummet.

"Vad är din orsak idag att du är 40 minuter sen, Severi?"

“Jag var.. öhh... och hade träningar", stammar han fram och sätter sig längst bak i klassen.

"Det sa du igår också, hann du redan glömma det? Om det här fortsätter så här så kontakter jag dina föräldrar", sa läraren men han svarade inte utan tog istället fram sin dator och fysikboken.

“*Bror de här e kemi int fan fysik Sev*”, viskade den enda av dem som hade mössa och huvan på i stället för lippis och slog Severi i ryggen.

"AJ FAN!" skrek Severi rakt ut i klassen, läraren tittade upp från sin tegelsten och började gå bak till klassen, hon rättade till sina glasögon men de föll envist tillbaka ner för hennes näsa.

“*Sen när e du så där känslig?? skrik sen please int- fan hon kommer*”, viskade Mössan och tittade försiktigt mot läraren och sen snabbt på Severi.

“Nu blir de kvarsittning OCH samtal med rektorn för er ALLIHOP om ni INTE skärper er”, röt läraren.

Han satt där på den tråkiga trästolen utanför, tankarna snurrade runt och runt i ett enda kaos. Han kände händerna bli svettiga, snurrade på foten och den kvävande värmen inombords, så var det alltid när han var nervös. Rektorn mumlade någonting där bakom väggen och så blev han avbruten av mössan som hoppade upp så fort från sin stol att den flög bakåt, gick sönder och kort därefter hörde han något som lät som ett bord gå i två delar och så många svordomar efter varandra att han inte ens lyckades fatta vad eller hur de hängde samman. Sen flög dörren upp och han hörde rektorn prata med någon i telefon och kort därefter sprang mössan ut och hann bara säga ett kort och tyst “kom!” och de sprang ner för trapporna med rektorn hack i häl som skrek “NI GÅR INGENSTANS!” medan han med armarna flaxade som en väderkvarn för att försöka få på sig sin trenchcoat.

Mössan och Severi sprang för sitt liv den sista biten genom bakdörren till gungorna i den där lekparken. Där lekte alla småungar alltid efter skolan medan de väntade på att deras föräldrar skulle komma och hämta dem. Severi tog fram sin telefon från byxfickan och skickade snabbt ett meddelande till resten av gänget men fick inget svar.

“Fan de svarar int”, sa severi så Mössan tog fram närmaste bästa sten och skrev ett ord på den med en tusch han hittade i sin väska, “steissin”, och kastade den rakt mot fönstret där han visste att Connor och de andra i gänget satt.

Tankarna snurrade runt i Connors huvud, allt han kunde tänka på var dagens match, han var nervös fast han själv inte ville medge det. *fan om den där jävla centern från Stenbacka får mig att flyga in i sargen igen, de får fan INT hända igen! JAG ska döda honom INT han mig.* Det snurrade runt i hans huvud. I hopp om att ingen skulle märka detta i klassrummet stängde han locket på sin dator och försökte också stänga sina tankar. Klassrummet var så tyst att han märkte att han hade somnat och nu vaknat på nytt.

“Ja Connor... inte tänkte du väl-” började läraren men blev snabbt avbruten en svart puck flög genom det stängda fönstret. Nu hade den bara lämnat glasskärvor kvar på den plats där Connor just suttit. Pucken rullade på sidan längs borden och saktade sen långsamt ner på golvet. En av de mindre populära killarna kastade flinande pucken mot Connor och han lyckades fånga den och i samma stund ställde han sig upp och satte sin ryggsäck över ena axeln och vände på pucken. Med Mössans vidriga handstil stod där bara ett ord, “steissin”, så han visade bara en kort liten gest till resten av gänget och så sprang de ner för de gamla trapporna och ut på gatan.

“Äntligen e ni fan här, vi ha nu planera så här...”, började Severi.

—

Ner för trapporna går en flicka som är ett par år yngre än Severi och hans gäng men ingen verkar märka henne. Hon går med lätta steg men hennes huvud är fullt av tankar som väger mer än någon skulle tro. Hon har ett par böcker i famnen och en pärm med noter och ord hon repeterar tyst för sig själv varje dag inför premiären, hon är nervös fast hon inte vill medge det själv. Det skulle ändå inte finnas någon här som skulle fråga henne om det. Hennes tröja sticker henne i armen men hon låter bli att ta av sig den fast det är exakt vad hon skulle vilja göra. Hon slipper bli förkyld, tänker hon för sig själv.

Tröjan hade varit hennes pappas någon gång, men nu var det bara hon som använde den.

Hon fortsätter ner för trapporna till källaren och sitt skåp. Det finns knappt någon luft där nere men hon bryr sig knappt. Lampan blinkar till ett par gånger och hon öppnar sitt skåp, tar sin väska och tar den gamla armyjackan, en stickande lukt av rök får henne att sluta andas för någon minut. Så fort den minuten är över slocknar lampan ovanför henne och börjar gunga långsamt fram och tillbaka, helt som om någon hängde i den.

Eireann Connell

En 16-årig flicka ligger på sin säng, dagdrömmer sig långt, långt bort till någon annan galax kanske ännu till ett annat universum. I bakgrunden kan man höra LP-skivan *Mellon Collie and the Infinite Sadness*. Hon har just köpt den, idag efter skolan.

"Believe

believe in me

believe, believe

that life can change

that you're not stuck in vain

we're not the same, we're different

tonight

tonight"

sjunger hon svagt med och låter fingrarna vant spela på gitarrsträngarna. Medan hon ligger på sängen blir det snabbt mörkt, dimman och mörkret håller på att ta över de västra stadsdelarna.

Med en hård vind och mörker runt varje hörn närmar sig vintern staden.

Snön faller långsamt bland de färgglada husen i stadens centrum och bilarna som körs.

I västra delarna av staden hittar vi fönster med persienner och gardiner som skymmer rummen där bakom. Det är ju vardag förstås, såklart ingen har lamporna på eller gardinerna öppna. Förutom en vindsvåning i början av gatan. Grinden till bakgården står öppen och en gunga rör sig fram och tillbaka i vinden medan snön faller ner. I fönstret ser vi Eireann insvept i ett täcke, ser lite ut som en enorm maräng. Hon tar boken Narnia från bokhyllan och lyfter Azar på sin plats i hennes säng. Han spinner högt men hoppar snabbt bakåt när Lune hoppar elegant ner från bokhyllan. Eireann sätter sig på sängen igen och lyfter Azar tillbaka på sängen. Hon börjar läsa och Lune lägger sig i sitt hörn och spinner mjukt. Hennes ljusgråa päls är som de blöta molnen där ute fast torr. Nu har Azar redan hoppat upp och tassar till dörren, hon vänder sig ännu en kort sekund, lite som om hon kollar om Eireann skulle ha märkt något, men hon är så insatt i berättelsen att hon inte märker någonting alls. Eller ja... Hon slutar läsa för att stiga upp och sträcka på sig lite och märker att Azar har rymt iväg. Det är väl typiskt för orangea katter, tänker hon högt och går ut ur rummet. Dörren stänger hon bakom sig men innan den hunnit stängas slinker ännu Lune genom och jamar till, Eireann vänder blicken och ser den ljusgråa katten titta fundersamt på henne. Det låter helt som om katten nyss skulle ha sagt *glöm inte mig*. Förbryllat tar Eireann katten upp i famnen och börjar paja henne bakom öronen och nu spinner hon. Eireann går ner för trappan till köket och sätter ner Lune på den gamla kökssoffan från andra världskriget som de hade fått arva av morbror Seamus farfars föräldrar.

Eireann går till skafferiet och öppnar dörren. En svag doft av kaffebönor, kanel och vin slår henne i ansiktet. Hon tar fram glasburkarna med fusilli och pinjenötter och går sedan till kylskåpet. Azar dyker upp från ingenstans och jamar efter henne.

Hon öppnade några burkar tonfisk och ryckte snabbt åt sidan efter den lukt som just kommit ur burkarna. Det fanns få lukter hon avskydde mer än tonfisk. Lune hade nu vid det här laget vaknat från sin tupplur och Azar tassade runt i en cirkel och försökte få fast i sin egen svans medan han väntade på att maten skulle vara färdigserverad. Azar smaskade snabbt men ljudlöst i sig sin tonfisk och Eireann satte sig vid bordet och började äta på sin färdiga pestopasta. I ugnen var äppelpajen snart klar, en ljuvlig doft av kanel och äpplen började sprida sig runt i hela huset.

NATASHA MAROZAWA

Hon öppnar grinden, vinden viner där någonstans och molnen är mörka ovanför hennes huvud. Hon hör hunden skälla där inne, som han alltid gör när han hör henne komma och för blicken mot huset, i det stora fönstret mot gården står han och ser på henne, han viftar på svansen. Hon öppnar dörren och han hoppar genast i hennes famn. Hon går vidare till sitt rum, lämnar väskan vid dörren och kastar sig på sängen.

Huvudet snurrar av tankar, hon är fortfarande nervös inför premiären fast hon inte vill medge det. Till slut får hon nog och slänger av sig tröjan. Kylan sprider sig på hennes armar men hon bryr sig inte. Hunden hoppar upp på sängen och lägger sig som en kringla vid hennes fötter. Det tar inte länge tills de båda somnar medan regnet piskar mot fönsterrutorna.

Med ett ryck vaknade hon till, hon hörde någonting. Men vad var det? *Namns* [texten uppdateras hösten 2024] öron vänder sig åt det håll ljudet hade kommit ifrån, han stiger ner från sängen. Hon följer efter honom och ser att han nu morrar dovt mot något där ute. Hon drar på sig jackan och går ut för att se varifrån ljudet kommit ifrån.

Det visade sig att det inte var någonting... Eller jo, det var en liten fågelunge som fallit från en trädgren men ingenting mer speciellt.

EireanN Connell

Hon står framför spegeln i hallen och knyter slipsen som hennes morbror visat åt henne, både skjortan och slipsen är lite stora med det spelar ingen roll, hon kommer ju tyvärr inte att uppträda ikväll men hon är ändå överlycklig att morbror Seamus köpt biljetterna till operan.

NATASHA MAROZAWA

Dagen efter premiären vaknar Natasha alldeles hes och med skavsår på fötterna efter allt hoppande. Hon känner sig varm inombords men inte på det där bra sättet som en brasa eller lägereld men mer som hon håller på att bli sjuk. Efter en stund ser hon hur hennes telefonskärm lyser upp på nattduksbordet, några missade samtal från pappa och en bild på en skjuten hjort också från pappa. Hon känner sig lite äcklad av blodet och bestämmer sig inte för att svara. *Han vet ju mycket väl att hon inte gillar att se döda djur, fast hon lärt sig skjuta med luftgevär som fyra och ett halvt. Det är väl så det är när man har en alkoholiserad pappa som också är med i en jaktklubb då han inte är på puben eller medvetlös på soffan av allt drickande och sprutorna i armen.*

Det är dagar som idag hon önskar som mest att hon skulle bara kunna *flytta* till ett annat hem, ha en annan identitet och *kanske* känna sig bättre om vems *dotter* hon är. Eller *bara* hon hade ett äldre syskon eller några andra vänner än *de* i teatergruppen. Hon sätter sig i sängen och funderar länge vad hon borde göra till näst, *alla* är ju med sina familjer just nu, det är ju jul, men hennes mamma bor i Dublin och pappa är på stugan med jaktklubben och har hunden med sig. Han kom ju såklart inte ens till hennes föreställning igår, han kommer aldrig, fastän det var hennes viktigaste och största hittills på *sexton* år.

En hård knackning på dörren och sen en till kort därefter väcker henne från sina tankar och hon drar snabbt på sig byxorna som ligger på stolen. En liten röst snurrar i huvudet, något mamma hade sagt innan hon flyttade. *Svara aldrig på dörrknackningar om du är ensam hemma.* Hon tvekar en stund och tar ett par steg tillbaka så tyst som hon bara kan. *HUR FAN KOMMER DU KLARA DIG I LIVET OM DU ÄR SÅ DÄR JÄVLA SVAG?! DU KAN JU FÖR FAN INGENTING, JÄVLA KURWA!!* skriker hennes pappas röst i huvudet. Hennes hand skakar när hon öppnar mellandörren och ser två poliser.

"Ursäkta att störa så här på självaste juldagen, men bor Andrey Marozawa här?" frågar den ena polisen som håller händerna på bältet, den andra har tagit fram ett anteckningsblock och en penna. Natasha får inget ur sig annat än en hes harkling.

"Du behöver inte vara nervös, du har inte gjort någonting. Det är bara att Andrey Marozawa har missat två polisförhör. Gissar jag rätt att du är hans dotter...?"

Hon nickar långsamt. Hjärtat bultar i kroppen ända ner till fingerspetsarna och handflatorna blir snabbt svettiga. *Vad i helvete kan det nu vara han gjort? Han blev av med körkortet här för*

några månader sen så överhastighet kan det nog i alla fall inte vara och han har nog aldrig varit den som stjälar från butiker. Hon försöker titta så nonchalant det går om det kommit brev och ser att det är en hög med otåliga räkningar som ännu väntar på att bli betalda. En stor del av dem är säkert försenade. Hon vänder snabbt bort blicken från räkningarna så att polisen inte ska få syn på dem också.

“Är det alltså din pappa?” Natasha nickar. “Vet du förresten hur man får kontakt med honom?”

“Ja... han är min pappa och nej...”, säger hon tyst.

“Du vet alltså *inte* hur man får kontakt med honom?”

“Nej”

“Vet du var han är?”

“Nej”

Hon känner sig dålig inombords för att ha ljugit men att svara helt ärligt skulle ju inte heller ha varit så trevligt, tänker hon. Han skulle säkert skrika på henne eller dra ett par flaskor vodka och hota med att slå henne...

—

Den där obekväma känslan hade kommit tillbaka. Hon stod framför spegeln i badrummet, väggarna var täckta av gamla vita kakel som nu började påminna mer och mer om gult. Dörren gick inte riktigt att låsa så hon nöjde sig med att låta den vara lite på glänt. Hon drog av sig tröjan och såg på sig själv i spegeln, ärren på övre armen sved fortfarande, en liten men stark påminnelse om att hon ännu lever. Medan hon ser ärren i reflektionen minns hon plötsligt den där ena gången hon slog sönder en spegel i skolan. Ingen fick någonsin veta att det var hon och det var Severi, populärast i hela skolan som fick betala för både spegeln hon söndrat men också en lavoar. Hon kommer ihåg så tydligt hur han tog hand om henne, virade ett förband runt hennes handleder. *Ingen* man hade någonsin gjort det där tidigare för henne. Fan. Bara han skulle vara här nu. Bara han *kanske* kunde vara här och ge henne en kram. Så kommer hon ihåg att han gav henne en lapp. Hon letar i sina fickor och sen i sin väska och hittar den äntligen. Visst det är sent (närmare midnatt) men vad spelar det för roll? Hon kunde i alla fall pröva. Efter några signaler kommer hon äntligen fram.

“Hej.”

"Hej, de är väl Severi?"

"Joo, va de nåt speciellt du ville?" säger han medan han försöker sitt bästa för att dölja att han just sovit medan det hörs röster i bakgrunden.

Hon tvekar en stund och svarar sen:

"Joo alltså kommer du ihåg då i skolan när du... De här är helt sjukt cringe men liksom du va tvungen o betala fö den dä spegeln ja egentligen söndra...?"

"Omg- alltså joo ja hade int alls expecta att du sku gö de elr ens klara av de att när ja kom dit va ja helt ba shocked..."

Han tar bort telefonen från örat och säger något och det hörs bara svagt skratt till svar, sen kommer han tillbaka.

"Joo så om de att ööh.. eller int riktigt om de men sådär att- så min pappa är int hemma o ja ba känner mig så jävla deprimerad att e de nån chance att du sku kunna komma hit...? Ja vet att vi liksom- ja du vet.."

"Joo joo alltså ta de helt lungt ja sätter ba på mig en huppare så ja int går ut i ba t-shirt men joo I get it"

"Tack alltså seriously tack Severi"

"Juu inga problem bor du int där typ i de dä höghus områden där bakom steissin? du kan förresten ba kalla mig sev"

"Joo.. tack igen Severi nej- Sev sori ja ska försöka komma ihåg"

Natasha tittar ut genom fönstret och ser honom. Ute har det börjat regna men hon bryr sig inte och öppnar dörren och springer in i famnen på honom. Han skrattar och rufsar henne i håret.

"Ska vi stanna här ute eller vill hundvalpen gå in en stund?" säger han och skrattar medan han börjar gå in och stänger dörren efter sig.

Fortsättning följer...

Stranden av Matilda Wallenius

Det var den 28:de juli hon drunknade på stranden. Alla kunde se hur hon drogs ner under vattnet och det mörka vattnet skiftade till en blodröd färg. Hennes syster lyckades komma undan. Alla på stranden började skrika och ropa, alla som var i vattnet sprang upp mot land på bara några sekunder. Stranden blev tom på bara några minuter. Känslan på stranden den dagen var bara helt hysterisk. Folk grät, barn grät, flickans föräldrar var helt i panik. Ingen kunde förklara vad som hände den dagen i juli. Det blev en stor nyhet för den älskade stranden blev stranden ingen våga vara i närheten av. Forskare började forska om stranden men av alla som gick dit återvände sällan någon.

* * *

Det där hände för ett år sedan och nu står jag vid stranden. Vattnet är inte längre mörkblått utan rött av alla som blivit "dränkta" där. Flickan som drunknade var min syster och jag var den som kom undan. Jag minns hur vi kastade boll vid den grunda delen av vattnet men när det senare började bli fullt av folk bestämde vi oss för att gå längre ut i vattnet. Våra föräldrar hade sagt åt oss att inte gå längre ut än till bojarna som delar den grunda och djupa delen, men vi gick ändå. Vi kastade bollen och lekte ett tag innan en mörk skugga dök upp under min syster. Jag tänkte säga något men alltid när jag brukade se en skugga och klaga eller bli rädd berättade hon att det bara är en fisk eller något sjögräs eller något annat som lever i havet, så den här gången sa jag ingenting.

Plötsligt började min syster sprattla och ropa, en stor hand sträckte sig ovanför ytan och drog ner henne, jag kunde se luftbubblorna som dök upp vid ytan men som snabbt tog slut. Min kropp frös till is, jag visste att jag borde fly, men skräcken tog över min kropp. Jag kände hur någon tog tag i mitt ben och började dra ner mig under ytan. Paniken började krypa fram och jag började sprattla och skrika, mitt huvud hamnade under ytan och jag vet inte hur, men jag lyckades ta mig ur greppet och flydde till stranden. När vattnet sedan skiftade till blodrött runt omkring platsen där min syster just blivit dragen under ytan fick människorna på stranden panik. Den glada, roliga känslan försvann snabbt och den hysteriska kom fram. Mina föräldrar sprang fram till mig och kramade om mig. De undrade vad som hänt och var min syster var och jag berättade allt. Först blev de arga och irriterade över att vi gått längre ut än vad vi fick, men

när de sedan förstod vad som hänt deras äldsta dotter blev de helt vita i ansiktet och sjönk ner i sanden. Mamma började gråta och jag och pappa gick fram för att krama om henne tills vi alla satt i sanden och grät.

Det var så här jag fick mitt livs största trauma. Polisen kom dit efter ett tag och förhörde mig om händelsen, de startade också en utredning om fallet (som snabbt avslutades). Mina föräldrar var helt chockade. Den kvällen körde polisen hem oss.

Min syster var femton när hon dog och jag var tretton. Efter den dagen har jag inte vågat vara i närheten av vatten. Imorgon ska vi ha skolsimning och jag gör allt jag kan för att slippa det. Det känns som att varje gång jag är i närheten av vattnet, finns monstret där och väntar på mig.

* * *

Vi sätter oss i bussen med klassen, jag sitter bredvid Amanda som vanligt, vi pratar om allt möjligt mellan himmel och jord. Det tar ungefär en halv timme att åka till badhuset från skolan. På vägen dit undrar jag vad jag ska säga så jag slipper simma den här gången. Jag kan inte säga att det är den tiden varje månad, det var det jag sa förra veckan och veckan före det var jag "sjuk". Idag är det den sista gången vi har simning med skolan och mina ursäkter har tagit slut, jag är helt enkelt tvungen att simma.

När vi kliver av bussen går jag fram till vår lärare Moa.

"Moa, jag mår lite illa så kan jag hoppa över simningen?" försöker jag en sista gång

"Nej, du kan inte hoppa över simningen, vi måste kunna se att du kan simma", svarar hon. "Du vet att vi måste följa läroplanen".

Jag känner mig irriterad, förstår hon inte mitt trauma? Innan min syster dränktes var simning allt för mig, den var mitt liv, anledningen till att jag gick upp på morgonen. Alltid när jag hade tid brukade jag simma, jag var också med i skolans simlag och hade vunnit många medaljer. Jag var den bästa i laget, men min systers död gav mig ett trauma. Det är som om det finns någonting efter mig som söker efter mig.

I omklädningsrummet försöker jag dra ut på tiden så att jag inte skulle behöva simma, men det går inte så bra och jag kommer ändå snabbt till bassängen. Alla hoppar i direkt. Jag hör hur alla skrattar och plaskar i vattnet. Jag böjer mig över bassängen och tittar ner mot botten men ser

ingenting. Jag går till den grunda delen av vattnet och tar några steg i vattnet. Det känns inte så hemskt och jag känner hur min simlust kommer tillbaka. Jag bestämmer mig för att inte vara rädd utan simmar och har kul med alla andra.

Jag gör ett handstående men när jag trevar efter botten finns den inte. Jag känner hur någonting plötsligt tar tag i min hand och börjar dra ner mig, längre ner. Känslnorna för ett år sen kommer fram men den här gången bestämmer jag mig för att möta monstret. Min ilska växer fram. Ilskan över att monstret har mördat min syster och en massa andra personer, ilskan över att monstret har tagit mitt liv ifrån mig. Så i stället för att börja sprattla och hamna i panik tar jag ett djupt andetag och börjar slåss.

Jag känner hur jag blir dragen allt djupare, det är som att bli dragen till botten av Marianergraven, inte botten av en simbassäng. Jag fortsätter att slåss men märker snart att det inte finns något bra i idén för att jag varken kan se eller höra något under ytan. Jag låter monstret dra mig allt längre ner i vattnet, kroppen slappnar av och vattnet känns plötsligt varmare. Jag öppnar ögonen under ytan, jag bländas av ett starkt ljus under ytan och ser min syster framför mig. Hon stirrar på mig med sina vackra blåa ögon. Jag stirrar tillbaka. Hennes långa mörka hår flyter runt i vattnet. Vi stirrar på varandra ett tag tills mina ögon börjar svida men jag vill inte sluta stirra, jag vill fortsätta se henne. Jag är rädd att om jag stänger ögonen försvinner hon. Efter ett tag säger hon:

“Förlåt”. Hennes röst är dämpad av vattnet.

“Vad menar du?” undrar jag

“Förlåt”, säger hon sedan.

“Vad menar du?” frågar jag igen.

Jag känner en hand som tar tag i min och börjar dra upp mig mot ytan.

“Vad menar du?” ropar jag medan jag dras längre och längre ifrån min syster.

“Neej, låt mig vara!” ropar jag och försöker simma mot min syster.

Jag känner hur lungorna fylls med vatten ju mer jag ropar och ögonen svider så mycket att jag tror de ska sprängas. Handen som drar upp mig är starkare än jag och jag rycks upp mot ytan.

När jag öppnar ögonen ligger jag på kanten av simbassängen och alla i klassen står i en ring runt omkring mig. Moa kommer fram med en oroad min.

“Jag har ringt dina föräldrar och din mamma är på väg för att hämta dig.”

Jag hostar hysteriskt samtidigt som jag nickar till svar.

Jag sitter på mitt rum. Det var ett tag sen vi kom hem men jag kan inte sluta tänka på min syster. Vad menade hon med förlåt? Borde det inte vara jag som ska be om förlåtelse? Det var ju hon som drucknade, eller?

Var allt det här en dröm, vad hände egentligen under vattenytan?

Det är bara en sak jag är säker på, vi är ändå alltid systrar.

Jag ligger i sängen och hör pip runt omkring mig. Piip...piip...

Jag öppnar försiktigt ögonen och bländas av ett starkt ljus. När ögonen vant sig tittar jag runt, jag ligger på ett sjukhus. Mina föräldrar och min syster sitter bredvid mig.

“Vad händer?” undrar jag. “Var är jag?” frågar jag igen

“Du höll på att drunkna och har legat i koma i ett år”, berättar mamma.

Min syster kommer fram och kramar mig och viskar:

“Förlåt att jag inte kunde rädda dig”.